

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

COLOFON

CATENACCIO 1 | DECEMBER 2018

Verantwoordelijke uitgever

**vzw Eskabee 1935
Kloosterstraat 83/1
9120 Beveren**

Redactie

**Robin Beck, Evert Naudts,
Matthias Hendrix, Michiel Hoorens,
Nico Dierickx**

Corrector

**Steffen Peelmans
(detaaldokter.be)**

Lay-out

Koen De Vuyst

Social Media & Marketing

René Vermeulen, Michiel Hoorens

Contact

**www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com**

** twitter.com/Catenaccio_mag**

** [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)**

** [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)**

CATENACCIO

INHOUD | DECEMBER 2018

06 | VOOR HET VADERLAND

24 | LYRA, LIERSE & VOETBAL IN LIER

40 | RECHT OP VOETBAL

54 | ANOUAR BOU-SFIA

66 | ROBERT WEYN

80 | KILIMANI DREAMS

boost

BODY & MIND

**Een nieuwe luxewellness voor zowel
hotel- als niet-hotelgasten.**

**Dat is BOOST Body & Mind
bij Van der Valk Hotel in Beveren!**

Wellness & Beauty
Zwembad & Fitness
Group & Personal training
Prive verhuur
Arrangementen

Hotel Beveren

Gentseweg 280 | 9120 Beveren-Waas

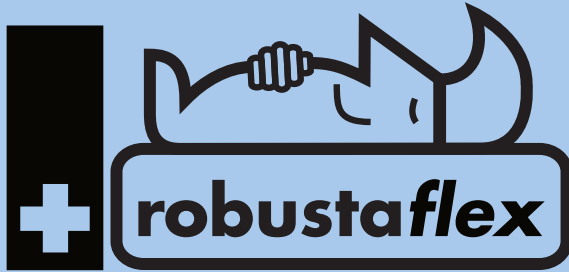
+32 3 775 86 23

(24 uur, 7 d/w bereikbaar)

www.hotelbeveren.be

info@hotelbeveren.be

www.robustaflex.be

www.vastiau-godeau.be

www.cscpac.be

www.solvias.be

A group of people, primarily women, are captured in motion, performing a traditional dance on a red running track. They are wearing white, long-sleeved, loose-fitting traditional clothing with intricate embroidery. Some women have their hair covered with white headscarves. The background is slightly blurred, showing a clear sky and some greenery. The overall atmosphere is one of cultural celebration and movement.

ROBIN BECK

VOOR HET VADERLAND

CONIFA

VOOR HET VADERLAND

Voetbal is veruit de meest mondiale sport ter wereld. In alle uithoeken van onze aardbol wordt het simpele spel met een bal en twee doelen gespeeld, bekeken en bezongen. Maar liefst 211 volwaardige leden telt de Wereldvoetbalbond FIFA. Reken daar nog eens 12 voetbalstaten bij die enkel erkend worden door de regionale bonden en je komt uit op een pak meer FIFA-leden dan er landen zijn aangesloten bij de Verenigde Naties.

Maar heel de wereld voetbalt. En heel de wereld, dat is niet enkel de FIFA en zelfs niet de VN. Voor zij die uit de boot vallen, bestaan er op voetbalvlak al decennialang initiatieven ter vervanging van de door FIFA gereguleerde internationale voetbaltornooien. Veel van die initiatieven zagen slechts kort het levenslicht. Ze doofden uit bij gebrek aan belangstelling (en dus middelen) of gingen ten onder aan politieke en zelfs diplomatieke druk.

Sinds 2013 is de wereld van de voetbaldissidenten in handen van CONIFA, The Confederation of Independent Football Associations. We spraken met de grote bezieler van de organisatie, secretaris-generaal Sascha Dürkop en gingen een kijkje nemen in Londen, waar op 9 juni 2018 de alternatieve WK-finale werd georganiseerd.

DE VERBODEN SPORT

We zijn op weg naar het Queen Elisabeth II Stadium in de Noord-Londense buitenwijk Enfield, de thuishaven van ETFC. Enfield Town FC is de eerste 100% fan-owned club van het Verenigd Koninkrijk en kreeg intussen navolging van zo'n 50 andere clubs waaronder prachtexemplaren als AFC Wimbledon en Wrexham FC. De club vormt niet alleen een groot voorbeeld voor haar Belgische tegenhanger YB SK Beveren (de enige in zijn soort in ons land), ze is ook een boezemvriend die in 2013 zelfs naar het verre Waasland afzakte voor een oefenpot, én vooral een uitstekende gastheer voor de finale van een tornooi waarin tolerantie, cultuurverrijking en vriendschap ver

verheven zouden moeten staan boven resultaat. Bij aankomst zijn we vier uur te vroeg, krijgen we per ongeluk een vipparkeerplaats toegewezen en worden we als vanouds hartelijk ontvangen. Het voelt een beetje als thuiskomen.

Londen is sinds enkele jaren ook de nieuwe thuis van de organisator van dit WK, de Barawa Football Association. Barawa is een havenstad in het zuidwesten van Somalië, verscheurd door burgeroorlog, piraterij en de extremistische groepering Al Shabaab. Dat voetbal spelen in zulke regio, die bovendien geteisterd wordt door verschrikkelijke armoede, geen sinecure is, staat dan ook buiten kijf. Op 13 april 2018 kwamen vijf tieners nog om het leven bij een terroristische aanslag tijdens

CONIFA?

The Confederation of Independent Football Associations is de wereldvoetbalfederatie voor alle nationale voetbalbonden die niet onder de FIFA spelen. Ze vormt een mondiale non-profitorganisatie en telt momenteel 49 leden uit 5 verschillende continenten.

CONIFA is gevestigd in het ijskoude Lulea, een prachtig stadje in het opperste noorden van Zweden. *“Dat heeft slechts één reden,”* zegt Düerkop: *“administratie. In realiteit zijn we een mondiale organisatie die op zuiver vrijwillige basis wereldwijd medewerkers heeft. We communiceren via Skype en zien elkaar een tweetal keer per jaar. Het ‘kantoor’ van CONIFA is de woning van één van onze bestuursleden.”*

Het is een opvallend kenmerk van de hele organisatie: de frisheid, de innovatiedrang en het gebruik van de moderne communicatiemiddelen. Düerkop zelf is bijvoorbeeld een prima voorbeeld. De jongeman is amper de dertig gepasseerd, rolde in deze alternatieve voetbalwereld door zijn obsessie voor voetbalshirts, maar staat intussen al vijf jaar aan het hoofd van een mondiale organisatie. Een hele eer ongetwijfeld, maar ook een enorm lastige taak.

een jeugdwedstrijd in het stadion van Barawa. Voor de volkomen ontspoorde Oost-Afrikaanse terroristen die trouw hebben gezworen aan Al Qaeda, is voetbal het werk van de duivel, de verboden sport. Voor mensen met een relatief normale staat van geest is voetbal dan weer vaak de laatste hoop in miserabele tijden. De hoop op een beter bestaan leidde veel Somaliërs naar het Verenigd Koninkrijk en twee van hen besloten om hun lotgenoten met voetbaltalent te verenigen in een nationaal voetbalelftal

land dat een zitje heeft bij de Verenigde Naties op dit WK, maar op voetbalgebied levert dat niet veel op: de Oceaniërs gaan onder meer 8-0 de boot in tegen Padania en overleven de groepsfase niet.

Opvallende gasten zijn ook de internationals van Tibet. De Tibetanen werden het hele toernooi hevig bejubeld door de lokale Londenars: ze spelen best wel aardig voetbal, hebben geweldig knappe wedstrijdshirts (ontworpen en geproduceerd door het cultmerk Copa)

De mede-stichter van The New Football Federations Board, de opgedoekte voorganger van CONIFA, is een Belg! En niet zomaar één, want Luxemburger Luc Misson heeft een enorme invloed gehad op de voetbalwereld in het algemeen. Hij was immers in 1995 de advocaat van Jean-Marc Bosman tijdens zijn baanbrekende proces en schudde zo de hele transfermarkt in de voetballerij door elkaar.

voor kinderen van de diaspora. De Barawa FA zag in 2016 het levenslicht en mocht dus nog geen twee jaar later het WK organiseren. Een vuurdoop om u tegen te zeggen.

COULEUR CAFE

Na een kort bezoekje aan het centrum van Londen keren we terug naar het stadion, waar intussen de troostfinale tussen Padania en Szekelyland aan de gang is. Stilaan komen ook de andere deelnemers van het WK met mondjesmaat het sportcomplex binnen. Zij hebben eerder op de dag de plaatsingsmatches gespeeld in de tien andere stadions in en net buiten Londen. De deelnemers komen werkelijk uit alle windhoeken. De verst afgelegen deelnemer, het team van het eiland Tuvalu uit de Stille Oceaan, heeft zelfs 15.502 kilometer moeten overbruggen. Tuvalu, bij ons bekend als bestemming in Reizen Waes, is het enige

en vertegenwoordigen uiteraard een straf verhaal. Want hoe vredevol, spiritueel en tolerant de volgelingen van de Dalai Lama zich ook gedragen, iedere vorm van nationalisme wordt verboden door de bezetter van de Himalayastaat en dat is niemand minder dan het immens machtige China. Een thuismatch zit er voor de Tibetanen niet in en zelfs geschikte tegenstanders voor uitmatches vinden blijkt niet altijd evident te zijn. Want de Chinezen gaan ver: in 2001 dreigde de communistische regering ermee om de garnalenimport vanuit Groenland stop te zetten, omdat die laatste van plan was een oefenmatch te spelen tegen de Tibetaanse selectie.

Ook het China onderleider Xi Jinping blijft op zijn strepen staan inzake Tibet: eind 2016 verbood de Duitse voetbalbond een oefenwedstrijd van Tibet tegen een lokale zesdeklasser onder druk van haar Chinese tegenhanger, met wie enkele jaren

Foto CONIFA

- ▲ Voor de spelers van Matabeleland was deelname alleen al een unieke ervaring. De Afrikanen maakten er een geweldig feest van.

geleden grootse sponsordeals werden beklonken. Het grote geld dat uit China naar Europa vloeit is overigens regelmatig de reden waarom deals tussen CONIFA en potentiële sponsors er vaak niet komen: de druk om geassocieerd te worden met het 'separatistische' Tibet weegt volgens Düerkop op de onderhandelingen, waardoor multinationals zich moeten terugtrekken. Düerkop heeft alle begrip voor de beslissingen van de bedrijven, maar heeft het moeilijker met de houding van zijn eigen vaderland Duitsland, wiens rechtbanken in het verleden ook de aanwezigheid van CONIFA binnen het voetballandschap hebben verboden op basis van een wettelijk monopolie ten voordele van de Duitse voetbalbond.

Terwijl we de heerlijke trainingspakken met drakenafbeeldingen van de Tibetanen bewonderen, versterkt ook een

andere publieksliefeling deze couleur café van het voetbal. Matabeleland is de naam en die klinkt bijna even swingend als het team zelf. De regio in Zimbabwe mag dan wel jarenlang onderdrukt zijn door voormalig president Robert Mugabe en lijden onder de armoede, dat belette de Afrikanen niet om via een fris, modern en origineel marketingplan een nationale ploeg op te richten en deel te nemen aan een heus WK. Via sociale media werd een crowdfunding opgestart, waarbij de gulle schenkers werden beloond met briefjes van 100 of 500 miljoen dollar! Zimbabwaanse dollars wel te verstaan en die zijn, u raadt het al, niks waard. Toen in 2008 de economie van het Zuid-Afrikaanse land volledig instortte volgde een inflatie van maar liefst 250 miljoen procent. Kort daarna werd de dollar afgeschaft en werden de briefjes niet meer dan een souvenir, iets waar de

Foto CONIFA

De Tibetanen gingen alvast naar huis met de officiële wereldtitel voor mooiste wedstrijdshirt. ▲

voetbalfederatie van de reio nu handig gebruik van maakt. *“Verplaatsingskosten zijn een groot probleem, net als bij de FIFA.”* erkent Düerkop, *“maar CONIFA tracht door sponsordeals en marketingadviezen de leden bij te staan. Bovendien is er nu al een groot draagvlak om in de komende jaren ook het WK te organiseren in pakweg Zimbabwe of pakweg Tuvalu”.*

Deze crowdfunding werd bovendien enkel nog versterkt toen Matabeleland zowaar een levende legende als ambassadeur uit zijn hoed toverde: niemand minder dan Bruce Grobbelaar, zsvoudig Engels landskampioen en Champions Leaguewinnaar. De voormalige doelman van Liverpool (meer dan 400 matches) is intussen 60 jaar, weegt bijna 15 kilo te veel, maar mocht in Londen wel proeven van zijn eerste minuten ooit op een wereldkampioenschap. Kortstondig

weliswaar, want na een halfuur moest de excentrieke Grobbelaar geblesseerd het veld verlaten.

NEUTRALITEIT

“CONIFA is een mondiale actieve non-profit organisatie die steun biedt aan nationale teams van staten, de facto staten, regio’s, minderheden en op het gebied van sport geïsoleerde territoria”, zo staat te lezen op de website van de organisatie. Het doel van CONIFA is duidelijk, baanbrekend en helaas ook bijna onmogelijk om uit te voeren. Niet iedereen is immers opgezet met de deelname van bepaalde ‘naties’ aan het WK. Het is ongetwijfeld de moeilijkste opdracht voor CONIFA: de haar nauw aan het hart liggende politieke neutraliteit bewaren. Dat is ook makkelijker gezegd dan gedaan uiteraard, want ieder lid dat door CONIFA wordt toegelaten, krijgt

eigenlijk een erkenning van de autonome identiteit die ze zelf claimt. Een erkenning die de internationale gemeenschap niet deelt en zelfs veroordeelt. Ook hier in Londen kreeg de organisatie te maken met, zij het milde, tegenstand van respectievelijk Cypriotische en Sri Lankaanse belangengroepen tegen de deelname van Noord-Cyprus en Tamil Eelam (bekend van de Tamil Tijgers en met de Londense extravagante muzikante M.I.A. als beroemdste 'exportproduct'). *"We hebben beide instanties uitgenodigd voor een debat, maar ze vonden het blijkbaar niet zinvol om te repliceren,"* zegt Düerkop die sport en politiek strikt gescheiden tracht te houden.

Hét zorgenkind van de vijf jaar jonge organisatie is de op dit toernooi regerende wereldkampioen Abchazië. Misschien niet direct een klinkende naam in West-Europa, maar wel al jaren het voorwerp van heel wat diplomatiek, politiek en zelfs militair getouwtrek. In 1992 verklaarde Abchazië zichzelf na een twee jaar durende burgeroorlog onafhankelijk van Georgië. Sindsdien heeft het de volledige controle over een gebied dat ingesloten ligt tussen de Kaukasus en de Zwarte Zee. Zowat heel de wereld betwist de onafhankelijkheid van de Abchazen, maar één grootmacht steunt de zelfverklaarde republiek: Rusland, gezworen aartsvijand van het regime in Georgië.

Nee, de neutrale weg is zeker niet de makkelijkste weg geweest voor CONIFA. Dat werd al gauw duidelijk in 2015, toen de organisatie zich waagde aan een eerste Europees Kampioenschap. De miserie begon al toen de oorspronkelijke gastheer van het toernooi, het eiland Man, klaarblijkelijk was vergeten dat het EK in dezelfde periode viel als het grote uithangbord van de gedeeltelijk autonome staat, de beruchte TT van Man, de spectaculairste, gevaarlijkste en meest dodelijke motorace van Europa. Bij gebrek aan de nodige accommodatie moest CONIFA dan ook ternauwernood een nieuwe locatie vinden.

De nieuwe gastheer werd Szekelyland en allewedstrijden konden worden afgewerkt in de Hongaarse grootstad Debrecen.

Alles leek goed te gaan, tot de Hongaarse regering een week voor aanvang van het toernooi van drie deelnemende landen de visumaanvraag weigerde. Drie niet-onbesproken deelnemers uiteraard: Abchazië, Zuid-Ossetië en Noord-Cyprus. CONIFA was woedend en schreeuwde haar politieke neutraliteit uit tegen de Hongaarse regering en allerhande internationale organisaties. Vastberaden om haar statement kracht bij te zetten besloot de organisatie een gewaagde beslissing te nemen: de organisaties van het WK 2016 en het EK 2017 werden toebedeeld aan respectievelijk Abchazië en Noord-Cyprus.

En zo mochten 334 miljoen mensen, het aantal dat CONIFA claimt te vertegenwoordigen op wereldvlak, zich opmaken voor een WK in wat door een groot deel van de internationale gemeenschap bestempeld wordt als een 'schurkenstaat'. De reacties waren dan ook op zijn zachtst gezegd gemengd: het eiland Man was de eerste die haar deelname op advies van het Britse ministerie introk. Daarna volgden nog drie forfaits om politieke en administratieve redenen. De Wereldvoetbalbond hield echter voet bij stuk, ervaarde een voortreffelijk georganiseerd toernooi en zag uiteindelijk de gastheer voor een 5000-tal gepassioneerde fans de wereldtitel pakken na strafschoppen. Een groot volksfeest brak los in de straten van hoofdstad Sukhumi en de Abchazische regering verhief uit groot jolijt de volgende dag tot nationale feestdag.

"Ik kan begrip opbrengen voor kritische meningen over regeringen en politieke systemen in de wereld", vertelt Düerkop, *"maar die kritiek mag zich niet richten tegen de inwoners en dus onderdanen van die regeringen".* De Duitser maakt een goede vergelijking: *"Wie stelt dat het Noord-Koreaanse regime verschrikkelijk en huiveringwekkend is, heeft overschot van gelijk, maar wie stelt dat Noord-Koreaanse mensen daarom niet zouden mogen voetballen, doet niets anders dan zelf walgelijke haat verspreiden tegenover onschuldige mensen."* Bovendien doet CONIFA haar eigen leden ook voor de spiegel staan. *"Het WK in Abchazië is*

Foto CONIFA

- ▲ **Spelers en staf van Karpatalya door het dolle heen na affluiten. De vreugde zou snel plaatsmaken voor angst en verdriet.**

bijvoorbeeld de persvrijheid in het land ten goede gekomen, wat zich tot op de dag van vandaag nog steeds profileert ten opzichte van Westerse journalisten”.

IDENTITEIT

Met een in allerijl gefabriceerde perskaart - de media is in veel groteren getale opgekomen dan verwacht - krijgen we volledige toegang tot de atletiekpiste naast het speelveld, die vandaag dienstdoet als perszone. Naast ons vinden we de laatste verdwaalde Abchazen terug die hun titel binnen een dikke twee uur mogen overdragen aan de nieuwe wereldkampioen. Het was de grootste verrassing van het toernooi, de uitschakeling van de regerende titelhouder in de groepsfase, maar erg bedroefd zien de groenwitten er niet uit. Twee dagen eerder kreeg Abchazië

immers een nieuwe erkennende soevereine staat, toen Bashar Al Assad de Russen bedankte voor hun inmenging in het Syrische conflict. De teller staat nu op vijf; nog een tweehonderdtal landen te gaan ...

Een andere delegatie die vooraf getipt werd als schaduwfavoriet zullen we vandaag ook niet meer zien verschijnen. Het eiland Man overleefde zeer verrassend de groepsronde niet, ondanks een 6 op 9. Het doelpuntensaldo van Ellan Vannin (de inheemse naam van het eiland) gaf uiteindelijk de doorslag, en dat saldo was volgens de Manxmen oneerlijk beïnvloed door organisator Barawa. In alle eerlijkheid: de fiere eilandbewoners hadden wel degelijk een punt. CONIFA liet na de deadline toe dat Barawa, tegen de regels in, een geblesseerde speler mocht vervangen, en deelde die

Foto Koen De Vuyst

**Doelman Fejer wordt haast bevangen door de rook. ▲
Het belette de man niet om zich te kronen tot matchwinnaar.**

beslissing niet mee aan de rest van de deelnemers. De bewuste speler, nota bene een Libisch belofteninternational, scoorde vervolgens de openingstreffer tegen Man en loodste op die manier zijn 'land' verrassend naar de volgende ronde. Ellan Vannin legde vervolgens klacht neer, kreeg ongelijk, gaf forfait voor de rest van de plaatsingsrondes en werd intussen zelfs voor onbepaalde tijd geschorst door CONIFA. En zo lijkt helaas de Manx uit de Wereldvoetbalbond een feit.

De hele kwestie doet alvast ook vragen rijzen bij de selectieregels die gehanteerd worden: die blijken namelijk wel erg flexibel en vaag te zijn. De twee teams die voor onze neus de kleine finale betwisten zijn daar een perfect voorbeeld van. De eerste, Szekelyland, bestaat uit een Hongaarse minderheid in Roemenië waartoe bijvoorbeeld ook Laszlo

Bölöni behoort, terwijl de uiteindelijke wereldkampioen ook een Hongaarse minderheid uitmaakt, maar dan uit een deel van Oekraïne. Men kan zich de vraag stellen waar het stopt natuurlijk: krijgen we binnenkort een WK met teams die eigenlijk over volledig dezelfde identiteit beschikken? Als het aan de Hongaren ligt alvast wel, want nadat Szekelyland de kleine finale verliest, verbroederen ze meteen met de uiteindelijke wereldkampioen, onder één groen-wit-rode vlag.

Ook de winnaar van de kleine finale heeft een vreemde eend in de bijt: de beste Litouwse verdediger uit de geschiedenis is namelijk de kapitein van Padania, de meest onafhankelijkheidsgezinde regio van het Italiaanse vasteland en de bakermat van de Lega Nord, de partij van de nieuwe bobo van de Italiaanse

GROENE KAART

Eén van de meest opmerkelijke namen op dit WK was ongetwijfeld die van scheidsrechter Mark Clattenburg. De referee van de Champions Leaguefinale in 2016 heeft er sowieso al een opmerkelijke loopbaan opzitten met (door de Britse pers stevig opgeklopte) controverses allerhande, en moest niet lang nadenken om zich ook in dit avontuur te storten.

Maar de referee, die zijn kuiten liet tatoeëren met verwijzingen naar belangrijke finales die hij floot, is ook gewoon een man die verliefd is op het spelletje en bovendien een positieve impact wil hebben in een steeds vuiler wordende voetbalwereld. De voormalige toprefee is een grote fan van de 'groene kaart', een uitvinding van CONIFA in de aanloop naar het WK.

De groene kaart wil onsportief gedrag beteugelen en wordt gegeven aan spelers die bijvoorbeeld fopduiken, tijdrekken of klagen tegen de scheidsrechter. Wie een groene kaart krijgt moet het veld verlaten, maar mag wel gewisseld worden door een bankzitter. De twijfelachtige eer om als allereerste een groene kaart te krijgen, ging naar Stefano Baldan, middenvelder bij Padania.

De eerste scheidsrechter die de groene kaart trok, was de Zimbabwaan Raymond Mashamba (zie foto tegen Tibet). De man moest in november 2018 zijn thuisland ontvluchten, omdat hij zich geuit had als homoseksueel. Zijn asielaanvraag in het VK krijgt intussen de volle steun van CONIFA, die zo nog maar eens bewijst meer dan een voetbalbond te zijn.

politiek, Matteo Salvini. De intussen 37-jarige Marius Stankevicius speelde in het verleden voor clubs als Sampdoria, Sevilla, Valencia, Lazio, Hannover en Cordoba, maar geniet nu met volle teugen van enkele halve liters na de match. Even later mag hij de bronzen cup de lucht in steken, tot grote vreugde van enkele meegereide Italiaanse fans die uit volle borst het Padiaanse volkslied uitbulderen.

VREUGDE VAN KORTE DUUR

Tijd voor het echte werk. Na tien dagen vol voetbalplezier, maar ook controversie en gebikkel, nadert de apotheose van de derde CONIFA World Football Cup. Vooral op het gebied van publieke belangstelling kan de organisatie niet minder dan tevreden zijn: het toernooi werd hevig gevolgd op de sociale media en ook de stadions liepen aardig vol. De cijfers spreken voor zich: meer dan 20.000 tickets werden verkocht, meer dan 140.000 mensen werden bereikt op Facebook, bijna een half miljoen mensen bezochten de Twitterpagina en naar schatting meer dan 23 miljoen mensen wereldwijd leerden CONIFA via de verschillende media kennen tijdens het WK.

Het Queen Elisabeth II Stadium van Enfield breekt vandaag dan ook alle toeschouwersrecords met meer dan 2500 bezoekers. Een groot deel van die toeschouwers is aanhangervan de favoriet van vandaag, Europees vicekampioen Noord-Cyprus. Dat de deelnemers aan dit WK vaak controversieel zijn wist u al, en daar zijn de Noord-Cyprioten, ook wel bekend als de Turks-Cyprioten, absoluut geen uitzondering op. Noord-Cyprus wordt dan ook enkel erkend door Turkije, dat de noorderlingen bevrijdde van de Griekse dictatuur in de jaren '70, en wordt door de Europese Unie aanzien als rechtmatig grondgebied van lidstaat Cyprus.

Controversieel of niet, de Turkse Cyprioten vormen zonder twijfel de meest georganiseerde federatie van alle deelnemers. Er wordt zelfs een heuse semiprofessionele competitie gespeeld die buitenlandse (vooral Afrikaanse)

profvoetballers naar het eiland lokt. Ook hier in Londen lopen de Cyprioten strak in lijn: alle spelers, behalve een belofte van Galatasaray, zijn actief in de vaderlandse competitie en betreden met fierheid de grasmat in hun trainingspakken die opvallend veel weg hebben van de Turkse nationale ploeg. De nationale staatszender zit op de tribune alles te filmen. En ook de Turks-Cypriotische folklore hebben ze meegebracht zo blijkt, wanneer een halfuur voor aftrap mannen en vrouwen in traditionele klederdracht en gewapend met een sikkal een rituele dans komen uitvoeren op de piste rond het veld.

Aan de andere kant van het spectrum vinden we Karpatalya terug, bejubeld door een honderdtal luidruchtige Hongaarse fans die zich verzameld hebben onder de kleine staantribune achter doel. Weinig folklore bij deze stevige bonken, maar des te meer rookbommen, Bengaals vuur en luidkeelse gezangen. Ze stemmen voor een ploeg waarvan ze hoogstwaarschijnlijk weinig tot niks afweten. Meer zelfs, Karpatalya kwalificeerde zich niet voor dit WK en werd pas twee maanden voor de start heropgevestigd na een forfait van een ander deelnemend team. Het heeft wat weg van de Denen die in 1992 van het strand werden geplukt, nadat Joegoslavië uit het EK werd gezet, en vervolgens tegen alle verwachtingen in als winnaars naar huis gingen.

De enige uitblinker in een vooraf nochtans hoopgevende finale is scheidsrechter Clattenburg, die het bitsige spel van beide ploegen mooi weet te kanaliseren. Voorts doet de match werkelijk pijn aan de ogen: weinig technisch vernuft, des te meer luchtduels en scherpe tackles. Bij een 0-0-stand vlak voor tijd gaan de hemelsluizen open. Enkel strafschoppen kunnen uitsluitsel geven in deze draak van een wedstrijd die eigenlijk geen winnaar verdient. Maar die winnaar komt er uiteraard wel, wanneer Karpatalya de strafschoppen wint met 3-2. Het zegt genoeg dat doelman Bela Fejer zowel verkozen wordt tot man van de match als beste speler van het toernooi. De machtige Magyaren kronen zich tot

▲ Noord-Cyprus en Karpatalya zetten zich schrap voor de volksliederen.

wereldkampioen, maar of ze daar achteraf gezien blij mee zullen zijn, valt nog af te wachten.

Ooit, op 15 maart 1939, verklaarde ene Avgustyn Voloshyn zichzelf tot president van de onafhankelijke staat Karpatalya. Een paar uur later stormde het Hongaarse leger binnen en was zowel het presidentschap als de onafhankelijkheid afgelopen. Vreugde van korte duur dus, zo kort zelfs dat de voormalige onafhankelijke staat sindsdien te boek staat als het land met de kortste soevereiniteit in de wereldgeschiedenis.

Tijden mogen dan wel veranderen, de politieke onlusten zijn gebleven. Terwijl de onbekende wereldkampioenen genieten van hun 'moment de gloire' springen in Oekraïne de alarmbellen aan. In plaats van de Oekraïense Magyaren

te feliciteren voor het huzarenstukje veroordeelt Minister van Sport Zhdanov op sociale media "deze franke daad van separatisme" en worden de spelers van Karpatalya gelinkt met terroristische en separatistische groeperingen. De Oekraïense voetbalbond dreigt daarbovenop met jarenlange schorsingen voor alle deelnemers aan het WK. Enkele maanden later is de kater nog steeds niet doorgespoeld. Dürkop: "De spelers van Karpatalya verblijven momenteel in Hongarije en durven niet terugkeren naar hun families, uit schrik voor represailles vanuit Kiev. Het is een verschrikkelijke situatie, des te meer omdat Karpatalya steeds zowel de Hongaarse als de Oekraïense cultuur heeft geëerd, onder meer door het spelen in gemengde kleuren en het gebruik van een gemengd logo." Het protest mag voorlopig niet baten: in oktober besliste de Oekraïense voetbalbond om alle

Foto Koen De Vuyst

deelnemers van het WK voor het leven te schorsen. Bovendien werd alle spelers uit de selectie die over een Hongaars paspoort beschikken, verboden om nog langer het grondgebied te betreden en hun familie te bezoeken. De voorzitter van CONIFA werd zelfs op een beruchte doodslijst geplaatst, die eerder al aan tientallen journalisten het leven heeft gekost.

De krankzinnige dreigementen van de Oekraïense regering, nochtans door dik en dun gesteund door de Europese Unie in haar conflict met de dictatoriale Russen, vormen een levensgevaarlijk precedent voor de andere leden van CONIFA, dat beseft ook Dürkop, die nochtans erg positief naar de toekomst van de organisatie kijkt. *"In de komende jaren zal de organisatie trachten de leden verder te ondersteunen, in het bijzonder*

op wereldvlak. We streven ernaar om ook in Afrika en Azië kampioenschappen te organiseren, maar de weg is nog lang, zeker op financieel vlak."

11 juli 2018. Vlaams Belang-kamerlid Barbara Pas op Twitter: *"Proficiat Kroatië! Land met minder inwoners dan Vlaanderen. Wanneer Vlaanderen een eigen voetbalploeg? Vlaanderen had misschien wel de finale gehaald ..."*. Even denk ik eraan CONIFA te taggen in haar politiek geïnspireerde lekenpost, maar uit eigen overtuiging doe ik dat niet. Het toont nogmaals aan hoezeer voetbal en politiek wel degelijk verweven zijn. En hoe zwaar de taak van CONIFA wel niet moet zijn om dat web te ontrafelen ...

ENDEE

COUNTER

Voetbal is een feest! Pas op, begrijp me nu niet verkeerd met deze uitspraak hoor. Ik ga mezelf vooral niet verloochenen want in het diepste van mijn ziel vind ik voetbal namelijk nog steeds een inferieure sport tegenover pakweg wielrennen.

Mijn excuses, ik denk dat we even aan de foute halte opgestapt zijn. Serieus nu, beloofd. Want ik meende het wel degelijk toen ik zei dat voetbal een feest is. Makkelijk toch? Voetbal? Dat is brood en spelen. Bier en worsten. Beuling en appelmoes. Al hoopte ik met dat laatste enkel maar om een hattrick te scoren door voorbeelden beginnend met de letter B te geven. Bal en voet had evengoed gekund, maar dan gaan jullie deze column misschien amusant vinden en het moet nog even geloofwaardig blijven.

Is er eigenlijk wel een uitleg nodig voor het feit dat voetbal een sport is van het volk? Neem nu die ene, schabouwelijke wedstrijd van ons Belgenlandje tegen een bende Zwitserse klokkenluiders. We zouden er wel snel één of andere kaas van maken, van die belastingvrije bergbeklimmers. Althans, dat is toch wat mijn gezelschap die avond bleef verkondigen. Nu, ik heb geen groot salon, maar toch zat het toen vol met zetelplakkend bezoek van iets wat moest doorgaan als een vervroegd verjaardagsfeest. Frietje erbij - het is immers zondag en een Vlaming is vastgeroest in zijn tradities - en daarna allemaal doen alsof we Jan Mulder of Johan Boskamp zijn met onze tactieken en analyses. De vrouwtjes laten zich de looks van Mulder welgevallen. Boskamp is toch maar een brulaap met een veel te stevige schouderklop. Wat die Hollander daar toch doet, vragen ze zich gibberend af. Terwijl Mulder misschien wel meer Hollands is. Hollandser, als dat een woord mag zijn. Laat die vrouwen maar uitleggen, voor mij nog een pintje. Nog iemand iets?

Dat feuilleton, liefste lezer, hoort allemaal bij het grotere geheel dat 'voetbal is een feest' heet. Want hoewel voetbal nét iets minder interessant is dan pakweg het hol van Pluto, blijft het een sport die de tongen losmaakt. Mensen gaan in discussie. Onze ingebakken sociale natuur zorgt naast de frequente droge keel ook af en toe voor het maken van diepere connecties. Interactie. Vertier. Betweterij. Toogklap vanuit je luie zetel. Great minds think alike en andere banale, nietszeggende stellingen tegen elkaar verkondigen. Wees maar zeker, voetbal is een feest. Maar geef mij toch maar koers.

Speeldorp Tropical

Tropical is een binnenspeeltuin in een gebouw van meer dan 2000 m².
Onze doelstelling is om vermaak en speelplezier voor jong en oud in combinatie met een hapje en een drankje aan te bieden.

Heirweg 137 - Stekene
+32 3 337 51 61

info@speeldorp-tropical.be
www.speeldorp-tropical.be

bakkerij VAN MIEGHEM

Leon Labystraat 57
9120 Beveren

Tel 03 775 67 25

D & A

drukwerk • video

Geboortekaartjes
Huwelijksuitnodigingen
Jubileumkaarten

5% korting voor
alle Eskabee-fans

Moretusstraat 10
9120 BEVEREN
0473 88 38 99
www.d-en-a.be
dena2@skynet.be

Slagerij De Smedt

Wim & Christine

Leurshoek 2 - Beveren
Tel 03 775 71 41

www.slagerijdesmedt.be
info@slagerijdesmedt.be

Gesloten op dinsdag

MATTHIAS HENDRIX

LYRA, LIERSE & VOETBAL IN LIER

PURE VOETBAL. UWE VOETBAL.

LYRA, LIERSE & VOETBAL IN LIER

Er zijn maar weinig steden of gemeenten in België, waar voetbal permanent zo'n prominente rol heeft ingenomen als in Lier. Het is de stad waar ik geboren en getogen ben, en tegelijkertijd mijn hart verloren heb. Voetbal was dan ook een onvermijdelijke zaak.

Voor wie het nog niet wist: ne Lierenaar is een aarig beestje. Ietwat dwars, contrair en behoudensgezind. Maar tegelijkertijd ook trots, en steeds geëngageerd voor wat hem of haar aanbelangt. Op zijn eigenninnige manier. Eigenlijk is een Lierenaar moeilijk te beschrijven. Neem gerust eens de tijd om *Pallieter* van Felix 'de Fé' Timmermans te lezen. En je zal begrijpen wat ik bedoel. Ik ben benieuwd wat Pallieter en de Fé zouden zeggen over het huidige voetbal in Lier.

VRIJZINNIG

In 1904 deed het voetbal zijn intrede in de vrijzinnige arbeidersmiddens in Lier. Vanuit Engeland was de nieuwe balsport begonnen aan de verovering van het Europese vasteland. Lierenaar Gust van den Roye kreeg het idee om het sportaanbod van de Liersche Turnkring uit te bouwen en een Lierse voetbalclub op te richten. Iets waarvoor op 6 maart 1906 de plannen concreet werden, meer bepaald als onafhankelijke afdeling van de turnclub. De plaatselijke Graaf de Marnix de Sainte Aldegonde zorgde voor een terrein op Kloosterheide, een buitenwijk van Lier, waarop de Liersche Sportkring haar wedstrijden kon afwerken.

KATHOLIEK

Een jaar later, in 1907, werd Liersche VC opgericht. Al snel bleek de nood aan een voetbalveld hoog en werd er aan Liersche Sportkring gevraagd om de terreinen op Kloosterheide te delen. De Sportkring stelde een versmelting van de twee clubs voor tot Stade Lierrois of FC Lierrois,

maar tot een akkoord kwam het niet. Uiteindelijk werd er op de restanten van de Katholieke theater- en turnvereniging (hoe kan het ook anders?) Nut & Vermaak een nieuwe club gesticht: Turn- en Sportvereniging Lyra, de Latijnse naam van de stad. De verzuiling van het Lierse voetballandschap was een feit.

DE LIERSCHE SPORTKRING ALS BELGISCHE TOPCLUB

Hoewel de club al in 1906 werd opgericht, speelde ze pas in 1909 haar eerste officiële seizoen onder de vleugels van de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en dit op het vierde niveau. Maar al snel bleek 'de Sportkring' een maatje te groot voor de reeksen waarin de club vertoefde. Enkel WOI en het verlies in de nationale eindrondes zetten een, weliswaar korte, rem op de weg naar boven. Na vijf seizoenen aan de kop van Bevordering (het toenmalige tweede niveau) was het in 1926-1927 wel raak: geel-zwart speelde kampioen en promoveerde naar de Ere Afdeling.

In haar vijfde seizoen in de Ere Afdeling mocht de club voor de eerste keer een trofee in de kast zetten. Onder leiding van het gouden aanvalsduo Bernard Delmez en Bernard Voorhoof won ze overtuigend de landstitel. Voorhoof zou later overigens uitgroeien tot topschutter van de Rode Duivels. Een record dat standhield tot een ander Lierse-jeugdproduct, Romelu Lukaku, hem in 2017 van zijn troon stootte.

Voorhoof en de zijnen brachten Lierse in de volgende twaalf jaren telkens naar een top 5 plaats, met uitzondering van één seizoen. Van 1939 tot en met 1942 eindigde Lierse telkens op de eerste plaats in het klassement. Omwille van de oorlog werd helaas maar één seizoen officieel erkend door de KBVB, waardoor in 1941-1942 pas de tweede landstitel in de prijzenkast mocht gezet worden.

Maar de oorlog liet ook sporen na. De club verloor enkele spelers in de bombardementen en Jules Van Craen, de nieuwe ster van de ploeg, die de opvolger van Voorhoof moest worden, overleed

stad Lier en de strepen aan de klassieke Lierse-uitrusting.

DE GLORIEJAREN VAN HET LIERSE VOETBAL

De degradatie van geel-zwart was meteen het startschot voor de belangrijkste en misschien wel meest gekende uitbouw van de club: de jeugdwerking. Dankzij een doorgedreven scouting in de eigen regio wist Lierse veel jong talent op vroege leeftijd aan zich te binden. Een aanpak die meteen zijn vruchten afwierp. In 1953 keerde Lierse terug naar de hoogste afdeling, nadat het tweede eindigde na kampioen Lyra. De twee clubs uit Lier maakten dus samen de sprong naar het hoogste niveau.

Eén van dé uitblinkers bij Lierse in de jaren '50 was Fons Van Brandt. De verdediger uit Kessel speelde van 1945 tot 1958 op Het Lisp, nadat hij voordien enkel bij het lokale FC Kessel had gediend. Van Brandt was de tweede speler in België die de Gouden Schoen in ontvangst mocht nemen, nadat Rik Coppens in 1954 het

Opvallend: In het seizoen 1931-1932 wist ook Lyra naar de Ere-Afdeling te promoveren. De stad Lier had in hetzelfde jaar een kampioen in de 1e én de 2e voetbalklasse!

ten gevolge van een gezwel. Lierse kwam zwaargehavend uit de oorlogsjaren en degradeerde in 1948 voor de eerste keer in de clubgeschiedenis.

Van eind jaren '40 tot in de jaren '50 werd er ook geregeld een Lierse Entente gevormd. Samengesteld uit spelers van beide clubs uit de stad. Deze voetballen dan o.a. tegen Ententes uit andere steden (Brussel, Luik, Antwerpen, ...). De Lierse Entente betrad de groene grasmat met een rood-wit gestreept shirt, waarbij de kleuren ontleend waren aan Lyra en de

eerste exemplaar in de wacht sleepte. Die Gouden Schoen was vooral te danken aan de wedstrijden die Van Brandt speelde met de Rode Duivels tegen Engeland, en in het bijzonder tegen de legendarische Sir Stanley Matthews. Zowel in de wedstrijd met de Rode Duivels op het WK in Zwitserland, als met de toenmalige Continentale Selectie in Belfast, raakte Matthews geen leer tegen de bescheiden Fons Van Brandt uit het kleine Kessel. Na zijn voetbalcarrière opende hij een café met de passende naam *Belfast*. Ook de schoen die hij liet vergulden, was degene

waarmee hij in de Noord-Ierse hoofdstad aan de aftrap verscheen.

Lierse bouwde in die tijd ook verder aan het A-elftal. De prima scouting en jeugdwerking versterkten de ploeg gevoelig. En wanneer Fons Van Brandt noodgedwongen de voetbalschoenen aan de haak moest hangen, stond er een nieuwe toekomstige Gouden Schoen-winnaar klaar bij Lierse: Lucien Olieslagers. Onder zijn aanvallende impulsen en met Lierenaar Robert Willems aan zijn zijde, leidde hij Lierse in 1960 naar een derde landstitel en in 1969 een eerste bekerwinst.

Voor het hoogtepunt van de Lierse Sportkring moeten we terug naar 1971. In de eerste ronde van de UEFA Cup lootte Lierse het grote Leeds United. Leeds had het jaar voordien de Jaarbeursstedenbeker (de voorloper van de UEFA Cup) in de wacht gesleept en behoorde tot de top in Europa. De heenmatch won Leeds zonder al te veel problemen in Lier met 0-2. De Pallieters mochten voor de vorm nog afzakken naar het Verenigd Koninkrijk.

Althans, dat dacht iedereen. Lierse verraste door Leeds gedurende 90 minuten aan flarden te spelen. 0-4 en één van de grootste stunts in het Europese voetbal was een feit. In de spelerstunnel van Elland Road besloten de mannen uit West Yorkshire 'Remember Lierse' aan te brengen. Opdat men nooit nog een tegenstander zou onderschatten. Een tekst die in Leeds gedurende vele jaren op de muren prijkte. Diezelfde Europese campagne eindigde voor Lierse in de kwartfinales tegen AC Milan.

Lyra verging het na de laatste promotie minder goed. Bijna meteen zakte de club weg naar de Tweede en vervolgens Derde Klasse in de jaren '60. En door de sterk teruglopende toeschouwersaantallen kwam het financieel in zwaar weer. Lyra moest op zoek naar oplossingen.

LYRA-LIERSE 1.0?

Het Bestuur van Lyra ging in 1972 gesprekken aan met de geel-zwarte

buren en in april werd er een akkoord bereikt. Beide clubs gingen de handen in elkaar slaan. Al snel bleek dat er van een fusie weinig sprake was. Lierse slorpte de ondertussen veel kleinere buur op. De naam van de club werd gewijzigd naar K. Lierse S.V. (Koninklijke Lierse Sportvereniging), van de spelerskern van Lyra waren er maar enkelen goed genoeg om geïntegreerd te worden in de kern van Lierse, er werd gespeeld onder het stamnummer 30 en enkel het eerste seizoen werd er in een 'gemengd' shirt gespeeld: wit met daarop een geel-zwarte horizontale streep. Al snel ging men terug over naar de volledig geel-zwarte uitrusting en in 1982 werd de club terug gewoon hernoemd naar K. Lierse S.K.

Twee maanden na de fusie hadden de diehard Lyra mensen zich echter al terug georganiseerd in een nieuw Lyra TSV. Lierse had bij de fusie nooit het Lyrastadion in handen gekregen en de Lyra-mannen vroegen bij de KBVB een nieuw stamnummer (7776) aan. Het oude stamnummer 52 was immers geschrapt bij de fusie. Vanuit Vierde Provinciale, helemaal onderaan de ladder, maakte Lyra een nieuwe start en bouwde aan de weg terug naar boven.

LIERKE PLEZIERKE

Midden jaren '90 wordt het fundament gelegd voor één van de grootste mirakels uit de recente Belgische voetbalgeschiedenis. De Koninklijke Lierse Sportkring trekt ex-Rode Duivel Eric Gerets aan en laat weer heel wat jeugdspelers instromen in het eerste elftal. Jonge jongens met ronkende namen zoals Bob Peeters, Jurgen Cavens en Carl Hoefkens.

Het was tevens de periode waarin ik opgroeide. En het legendarische seizoen 1996-1997 was toevallig het eerste dat ik vanop de tribunes mocht meemaken. Dat jaar werd K. Lierse S.K. als laatste kleine club Belgisch landskampioen. Twee jaar later was het weer raak. Toen mocht Lierse op de Heizel onder het oog van zo'n kleine 20.000 meegereisde Lierenaars de Belgische Beker in de lucht steken. Lier moet die namiddag een spookstad

Foto Beeldbank Kempens Erfgoed

▲ **Liersche SK - Antwerp FC / 1932**

geweest zijn. Om 's avonds weer uit te barsten als een geel-zwarte vulkaan.

In de schaduw van 'het grote Lierse' klom ook Lyra in de jaren '90 uit het dal. Het heropgerichte Lyra TSV wist terug op te klimmen naar de nationale reeksen en in het seizoen 1999-2000 kon het door promotie de volgende vijf jaren genieten van voetbal in Derde Nationale, het niveau waarop het oorspronkelijke stamnummer 52 het voetbaltooneel had verlaten. De stad Lier had zo terug twee traditieclubs in de hoogste drie niveaus van het Belgische voetbal.

**CHINEES GEPOKER EN
DE PLAGEN VAN EGYPTE**

De inmiddels 'grootste kleine club van het land' begon echter aan het carussyndroom te lijden. De nuchtere lokale ondernemer

Freddy Van Laer had van 1988 tot begin 2001 Lierse uitgebouwd tot een financieel gezonde stads- én regioclub. Maar door de sportieve successen van de laatste jaren, wilden de nieuwe bestuursleden de club elk seizoen opnieuw dicht bij de zon laten vliegen. Hiervoor werd een nieuwe tribune achter doel gebouwd, maar werden ook dure buitenlandse spelers aangetrokken. Eerste versterkingen zoals Aruna Koné en Marius Mitu pakten nog goed uit, maar de groeiende kern met spelers uit het Oostblok brachten vooral extra kosten met zich mee.

Bovendien barstte er in 2006 nog een andere bom op het Lisp. Door de hoge uitgaven kwam de club in financiële moeilijkheden. Spelers werden maandenlang niet uitbetaald en vielen ten prooi aan de Chinese gokmafia, die de voorbije jaren in het ganse Belgische

Foto Beeldbank Kempens Erfgoed

Lierse SK - Lyra / 1953 ▲

voetbal wist te infiltreren. Lierse-trainer Paul Put was één van de spilfiguren in de zaak Yé, genoemd naar de Chinees Zheyun Yé, die in zijn jacht naar gokwinsten verschillende clubs benaderde om wedstrijden te vervalsen. Lierse, dat als club wel werd vrijgesproken, ontsloeg noodgedwongen heel wat basisspelers. Sportief had dit ook zijn impact op de club. Een jaar later kon een degradatie naar Tweede Klasse niet meer afgewend worden. Ondanks de grote, trouwe supportersschare zat de club sportief en financieel aan de grond na de doortocht van een resem schimmige bestuursleden.

Voorzitter bij de degradatie in 2007 was Leo Theyskens, een flamboyante zakenman uit Limburg. Zijn beleid duwde Lierse nog dieper in de financiële zorgen, waardoor hij op zoek moest naar een overnemer voor de noodlijdende club, die

ondertussen moest aankloppen bij het eigen stadsbestuur voor het verkrijgen van een lening van ca. 3 miljoen euro om de eindjes aan elkaar te knopen.

In november 2007 kwam er eindelijk witte rook voor Lierse dat aan het seizoen in Tweede Klasse begonnen was met een hele resem overgebleven jeugdspelers in de A-kern. De nieuwe verlosser werd gevonden in de figuur van de Egyptenaar Maged Samy. Samy is een Koptische Christen, afkomstig uit een welstellende familie die een groot aandeel heeft in Wadi Degla. De holding is actief op allerlei domeinen: telefonie, infrastructuurwerken, vastgoed, sport- en vakantieparken, enz.

De Liersefamilie reageerde opgelucht op de overname. Een faillissement kon afgewend worden en vanuit Egypte leek

Foto Glen Deckers

- ▲ K. Lyra-Lierse viert de 3-4 overwinning na een late winning goal, op de eerste speeldag van het seizoen. / 2018

er vers geld in overvloed te komen. De wolken boven het Lisp konden weer opklaren. Maar de eerste barsten in het imago van Maged Samy kwamen er toen hij in een interview verklaarde "binnen 5 jaar Champions League te willen spelen met Lierse". Menig nuchter Lierenaar fronste zijn wenkbrauwen. De club was nog maar net gedegradeerd en ontsnapt aan het noodlot.

Sportief werd de opmars wel terug ingezet. Maged Samy haalde voormalige iconen zoals Jurgen Cavens terug naar het Lisp, aangevuld met Tomasz Radzinski en (dure) buitenlanders zoals de onbekende Nderim Nedzipi. In 2010 wierpen de investeringen hun vruchten af en kon Lierse terug naar het hoogste niveau promoveren. De weg naar boven leek ingezet, de geldkraan werd nu helemaal opgedraaid.

De kern zwol aan tot meer dan 35 spelers, waaronder heel wat zware contracten zoals dat van Wesley Sonck en een handvol Afrikaanse internationals. Ook de instroom van (jonge) Egyptische spelers werd onverminderd voortgezet. Maged Samy had een duidelijk doel: Lierse moest hét uitstalraam bij uitstek worden voor talentvolle Afrikanen en jonge spelers uit de Académie Jean-Marc Guillou. Met Guillou ging Maged Samy net voor de overname van Lierse een samenwerking aan. Guillou moest voor de opleiding zorgen van spelers in afgesloten academies in België, Ivoorkust, Mali en Egypte. Maged Samy zorgde met het geld van Wadi Degla voor de financiering van dit project.

Teruggekeerd in de hoogste divisie ging het Lierse echter niet voor de wind. Jaar na jaar werd er gevochten tegen de

degradatie. En dit ondanks dat de club over het grootste budget in het Belgische voetbal beschikte na de G5, zijnde Anderlecht, Club Brugge, Standard, Genk en Gent. Het jaarlijkse verlies liep op tot zo'n 10 miljoen euro en de club maakte aan een rotvaart schulden tegenover haar Egyptische broodheer.

Dit leidde onvermijdelijk tot onrust op de tribunes. Sportief bleven zowat alle supporters op hun honger zitten. Maar ook de identiteit van de club kwam onder druk te staan. De instroom vanuit de Lierse jeugdwerking, die tot zelfs in de donkerste dagen van de clubgeschiedenis ervoor zorgde dat er een herkenbaar en gemotiveerd elftal op de grasmat stond, droogde volledig op door de dure buitenlandse aankopen.

Maar ook de JMG Academies hadden een negatief effect op de jeugdwerking. De weinige resterende plaatsen werden weggeschonken aan 16-jarige balkunstenaars zonder wedstrijdervaring. Jonge talentvolle spelers uit de regio wisten dat hun doorgroeimogelijkheden bij Lierse tot quasi nul herleid waren. De herkenbaarheid van de ploeg, één van de speerpunten uit de ondertussen meer dan 100-jarige geschiedenis van Lierse, werd onthoofd.

Maar ook begonnen heel wat supporters zich zorgen te maken over het voortbestaan van de club op langere termijn: wat als de Egyptische geldkraan plots zou dichtgedraaid worden?

Ook naast het veld maakte Maged Samy het bont. Met elke kritische stem ging hij in de clinch en uiteindelijk ging hij helemaal uit de bocht door ook op de sociale media supporters te schofferen door o.a. te dreigen om een kameel in het logo te zetten, te zeggen dat hij geen supporters nodig had in 'zijn stadion', supporters uit te schelden, enz.

Daarnaast maakte Maged Samy van zijn doortocht in België ook op zakelijk vlak een puinhoop. Zowat elke vennootschap die hij oprichtte of overnam ging overkop. De meest desastreuze beslissing voor de club nam hij in het seizoen 2014-2015.

De ploeg moest alweer knokken tegen de degradatie en net op dat moment kwamen de eerst jongelingen uit de JMG Academies op meerderjarige leeftijd. Hét moment voor Maged Samy om het roer helemaal om te gooien. Trainer en clubicoon Stanley Menzo werd al na enkele matches op de keien gezet en enkele beslissende basisspelers mochten na de winterstop eveneens beschikken. In de plaats kwamen technisch hoogopgeleide spelers, maar zonder enige ervaring met voetbal op topniveau. Lierse ging kansloos ten onder in de ultieme poging een nieuwe degradatie af te wenden.

Het enige lichtpunt voor de Liersesupporters was Eric Van Meir. Als kapitein van de kampioenenploeg in 1997 begon Van Meir in september 2015 aan een derde ambtstermijn als hoofdtrainer om de club voor de zoveelste keer te depanneren in een moeilijke situatie. Zonder nieuwe Egyptische miljoenen, kreeg Van Meir de ploeg echter terug op de rails. Door de nakende competitiehervorming moest Lierse bij de eerste acht ploegen in de reeks eindigen om op het tweede niveau te kunnen blijven voetballen. Een huzarenstukje waar Van Meir uiteindelijk op de laatste speeldag in slaagde. Een zucht van opluchting ging door de geel-zwarte familie.

Het seizoen dat daarop volgde, wist Lierse met Van Meir als hoofdcoach zelfs als eerste aan te komen in het eindklassement. Helaas was 1B op dat moment nog enkel interessant als één van de twee periodes gewonnen werd. De eerste periode was voor Roeselare, de tweede periode werd op een haar na gemist.

Op dat moment werd het weer pikzwart voor de ogen van de compleet onberekenbare Egyptische voorzitter. Eric Van Meir moest en zou zijn verontschuldiging aanbieden voor het niet-behalen van de promotie. Zo niet zou hij Van Meir als 13e trainer op negen jaar de laan uit sturen. Van Meir, gesteund door de supporters, weigerde. Maged Samy dreef voor de zoveelste keer zijn wil door. Ondanks het prima seizoen lag de

club, niet voor de eerste maal sinds zijn komst, in puin.

AFSCHIED VAN EEN STUK VOETBALERFGOED

Op 4 mei 2014 moest Lyra afscheid nemen van haar thuisbasis. Het Lyrastadion aan de Mechelsesteenweg was voor de laatste keer gastheer voor een thuiswedstrijd van Lyra, en dit na 102 jaar dienst. De iconische betonnen gradins achter doel en de hoofdtribune in Engelse stijl moesten wijken voor het zoveelste project met nieuwbouwappartementen. Een stuk voetbalerfgoed werd met de grond gelijk gemaakt.

Lyra moest daardoor op zoek naar een alternatieve speellocatie. Al snel kwam het Lisp van stadsgenoot Lierse in beeld, het enige nog overgebleven voetbalveld op Liers grondgebied nota bene. Maar de deal om naar het noorden van de stad te verhuizen sprong af na alweer enkele vreemde stemmingswisselingen van Maged Samy. Lyra vond uiteindelijk onderdak in buurgemeente Berlaar, waar het stadion van voormalig derdeklasser SK Rita Berlaar nog enkel dienstdeed voor provincialer SK Berlaar.

Dat belette Lyra echter niet om naast het veld haar grootste overwinning te boeken. In juni 2017, 45 jaar na de fusie met Lierse, wist het handig gebruik te maken van een nieuwe procedure bij de voetbalbond (in het leven geroepen door Beerschot-Wilrijk) om terug over het oude stamnummer te beschikken. Met veel trots wist Lyra haar historische stamnummer 52 terug in eigen rangen te krijgen. Dit ondanks een eerdere degradatie naar provinciale en een tanend toeschouwersaantal. De verhuis naar Berlaar en het steeds verouderend supportersgild begon stilaan te wegen op de kleine club.

DE DIKKE DAME ZINGT VOOR K. LIERSE S.K.

Als een veel te langgerekte opera, met een tragisch einde, valt in mei 2018 finaal het doek over het legendarische stamnummer 30. Lierse probeert na

tien jaar van financiële excessen en een bijhorende berg schulden een overnemer voor de club te vinden. Op negen maanden tijd bieden meer dan 70 kandidaat-kopers zich aan. De ene al exotischer dan de andere.

Uiteindelijk valt het oog van Maged Samy om 'zijn' club te slijten op David Nakhid, een voormalig voetballer uit Trinidad & Tobago. Zijn voorwaarde voor de overname: Lierse moet alle schulden aflossen en haar proflicentie behalen. De voorwaarde van Maged Samy: de club van de hand doen, zonder er nog al te veel Egyptische Ponden aan te verliezen. Een situatie die zo uit het boek *Catch-22* van Joseph Heller had kunnen komen.

De klok tikt genadeloos weg in het nadeel van alle deadlines die voor de licentiecommissie en het BAS (Belgisch Arbitragehof voor de Sport) dienen gehaald te worden. De lijken die alle foute figuren de voorbije tien jaar hebben achtergelaten, vallen een voor een uit de kast. Wanneer Lierse uiteindelijk de stukken voor het behalen van een licentie moet voorleggen, blijkt de deal tussen Maged Samy en David Nakhid helemaal geïmplodeerd te zijn. De club krijgt geen proflicentie voor het seizoen 2018-2019 en vraagt ook prompt het faillissement aan.

“DE NIEUWE VERZUILING” IN HET VOETBAL

De discussies over Maged Samy, en buitenlandse investeerders in het algemeen, rolden de voorbije tien jaar maar al te vaak over de houten banken van de IJzeren Tribune boven 'Den Berg', zoals de staantribune aan de lange zijde op het Lisp genoemd wordt. Daarin is mij één ding duidelijk geworden: de voetbalsupporters zitten niet meer op één lijn. Langs de ene kant heb je supporters voor wie het helemaal niet deert hoe de club geleid wordt. Als ze maar geëntertaind worden, dan is alles peis en vree. *“En voetbal, tja, daar heb je nu eenmaal mensen met veel geld voor nodig. Laat ze maar investeren en we zullen wel zien wat er gebeurt, hé.”*

Foto Glen Deckers

Dyron Daal en Steven Dillien vieren met de supporters van K. Lyra-Lierse / 2018 ▲

En aan de andere kant heb je supporters die hun voetbalclub terug de waarden willen geven die ervoor zorgden dat ze ooit verliefd werden op het spelletje. Het kunnen kijken naar jonge, zelfopgeleide gasten die week na week progressie maken. En er verdorie trots op zijn dat ze met het schild van de club uit hun stad, gemeente of dorp 90 minuten op hun borst mogen rondlopen. En als het even kan, mag de club er nog een centrale sociale rol in de eigen gemeenschap bij opeisen. Ik durf voluit zeggen dat ik tot die tweede categorie behoor.

De discussies gaan niet meer over vrijzinnigen en katholieken. Voor mij is dit immers de nieuwe verzuiling in het voetbal.

PURE VOETBAL. ÚWE VOETBAL.

Ikzelf behoorde tot een groep supporters die zich bij het nakende faillissement verenigde onder de noemer *Lierse voor Altijd*. Een groep geëngageerde fans die zich elk vanuit hun eigen beroepsexpertise wilden voorbereiden op het moment waarop we nooit hoopten dat het ons zou overkomen: een faillissement van ons geliefde stamnummer 30.

Al snel werden de verschillende mogelijke scenario's opgelijst. De bondsreglementen maken het vandaag immers aartsmoelijk om als supporter een club van de ondergang te redden. Bovendien kampt de stad Lier met een groot gebrek aan voetbalinfrastructuur, waardoor een 'nieuwe' club onderaan de ladder moeilijk een voetbalveld kan vinden. Ook in de naburige gemeenten

'T IS UWE VOETBAL

Op het moment van schrijven zijn we 10 speeldagen ver in de competitie en hebben zowel ik als de soms bijna 2.000 anderen langs de zijlijn van Lyra-Lierse een gevoel ontdekt waarvan we nooit dachten het ooit te kunnen meemaken. Een gevoel dat van de tribune spatte tijdens onze derbyverplaatsing naar Racing Mechelen wat culmineerde in de song met de volgende tekst:

Dees is mijn club,
die is van aa en maa.
Lyra-Lierse,
Van aa weurrek blaa.
Wij gon trug nog Lier,
En dan geevek e vat.
As we trug gon nor 't stad,
As we trug gon nor 't stad.

Ik ben er zeker van dat de Fé en Pallieter in al hun tegendraadsheid, en met sappige Lierse tongval, in volle glorie zouden meezingen. Want ook zij zouden merken dat het bij K. Lyra-Lierse úwe voetbal is.

heerst er wat dat betreft een enorme schaarste aan beschikbare voetbalvelden. Door een constructie met een aparte vennootschap, bleef ook na het faillissement van Lierse het stadion in handen van Wadi Degla en Maged Samy.

Eén ding stond echter centraal in de zoektocht naar oplossingen: nooit meer een *débaclé* als dat met Maged Samy. Deze keer dient het voetbal mee in handen te komen van de mensen die wekelijks hun ticket betalen of die zich bijna dagelijks belangeloos inzetten voor de club waar ze hun hart aan verpacht hebben. En ook de nog overgebleven jeugdwerking van Lierse dient hierin een belangrijke plaats te hebben, zodat ook zij weer zicht hebben op een toekomst.

Al snel werd er een partner gevonden met eenzelfde brede visie op het spelletje. En ook wij waren verrast gelijkgezinden zo dicht bij huis te vinden. In eigen stad dan nog wel. Lyra had de laatste jaren sterk ingezet op alle zaken waar wij als supporter belang aan hechten: een kwalitatief sterke jeugdwerking, doorstroming naar het eerste elftal, en financiële gezondheid door als club zelfbedruipend te zijn. En ook in de opname van supporters in de raad van bestuur van de club zag men bij Lyra een enorme meerwaarde. Slechts enkele gesprekken waren er nodig om te beseffen dat we wel eens elkaars problemen konden oplossen. En ook voor de heilige huisjes zoals clubkleuren werden oplossingen gevonden. Thuis geel-zwart (de kleuren van Lierse), uit rood-wit (de kleuren van Lyra én van de stad Lier).

Zoals Lier begin 20e eeuw verzuilde, was dat helaas nu ook het geval. Enkele dagen na de naamswijziging naar K. Lyra-Lierse besloten enkele oud-bestuursleden en medeverantwoordelijken van het faillissement van Lierse, samen met een voormalig bestuurslid van Antwerp, om KFC Oosterzonen (een club op 30 kilometer van Lier, die al een hele tijd in de vitrine stond) te verhuizen naar het Lisp en het logo van Lierse van de curator te kopen. Daarnaast zorgde de nieuwe geldschieter ook voor een ongeziene investering in een club uit de

amateurreeksen door het stadion over te kopen van Maged Samy. Alsof je een fles River Cola in de Aldi gaat halen, er het etiket van Coca-Cola op kleeft en het vervolgens in de rekken van de Delhaize zet. In de hoop dat mensen het verschil niet zullen merken. Een opportunistische actie die bij heel wat supporters van stamnummer 30 in het verkeerde keelgat schoot.

En net dat lijkt nu de sterkte van K. Lyra-Lierse te zijn: de mensen die hier hun schouders mee onder gezet hebben, zijn maar naar één ding op zoek: een authentieke en een pure voetbalbeleving. Het gevoel dat hun voetbalclub terug iets van hen kan zijn. En zij een belangrijk onderdeel van hun voetbalclub.

We proberen niet terug het Lierse van weleer te zijn. Dat gaat helaas niet meer en daarvoor hebben we bovendien te veel lessen getrokken uit het verleden. Met de ambitie om bepaalde zaken beter aan te pakken in de toekomst, maar met voldoende respect voor het verleden. Van zowel Lyra, als van Lierse.

**De notaris denkt
en tekent met
u mee!**

www.notaris.be

SIERBESTRATING VAN MOERZEKE

Bij ons kunt U terecht voor private en openbare werken:

**Opritten
Parkings
Terrassen
Grondwerken
Bedrijfsverharding
Plaatsen van Siergrind
Plaatsen van kunstgras
Verschillende brievenbussen in natuursteen**

....

Maar sinds enkele jaren ook voor:

Vloer – en tegelwerken binnenshuis!

Contacteer ons voor een gratis – vrijblijvende offerte op maat van u project!

**Houtvoortstraat 53
9170 Sint-Gillis-Waas**

GSM 0475 85 57 11

www.vanmoerzekesierbestrating.be

**Volg ons op facebook voor de laatste info.
www.facebook.com/Vanmoerzekesierbestrating/**

ROBIN BECK

RECHT OP VOETBAL

FC BLUE BOYS

RECHT OP VOETBAL

Oktober 2017, telefoon. René Vermeulen aan de andere kant. Of ik een minuutje heb, of best wat meer, want *“het is een lang verhaal ...”* Door de band zijn telefoontjes met Vermeulen er met positieve ondertonen: netwerken aanspreken voor de creatieve televisieprojecten waaraan de producer bij Panenka werkt, uitnodigingen voor één van de vele prachteenementen die hij jaarlijks mee organiseert of de jaarlijkse kippenverkoop van zijn favoriete cafevoetbalclub. Maar niet vandaag. De meestal erg jolige Vermeulen klinkt triest en boos tegelijk en vraagt om mijn juridisch advies. Een bijzonder zware schorsing bij het lokale liefhebbersverbond hangt hem boven het hoofd, woorden als ‘van onbepaalde duur’ passeren de revue. De emoties laaien hoog op bij René, een gevoelsmens pur sang met een sociale kracht die weinigen gegeven is.

Het is een man van vele talenten, maar voetballen kan hij eigenlijk niet, de kleine Vermeulen: zijn gebrek aan lengte maakt hij niet echt goed met snelheid of vinnigheid, zijn balbehandeling is vrij krakkemikkig en ook voor een afstandsknal bij tijd en stond hoeft je niet bij René te zijn. Zijn enthousiasme, organisatorisch talent, netwerken en passie zijn echter onmisbaar voor zijn beeldschoon clubje. Zijn wekelijkse twintig minuten als invaller op zondagochtend zijn heilig, zijn inzet is bijna legendarisch, net als die van de rest van zijn team. *“Voetbal is een grondrecht voor iedereen”*, vindt Vermeulen, *“en dat grondrecht mag je aan niemand zonder gegronde reden afnemen.”* We kunnen hem geen ongelijk geven ...

Maar wat drijft een mens om tot het uiterste te willen gaan voor zijn favoriete tijdverdrijf? Waar zit de magie in met een houten kop op zondagochtenden de akker te betreden voor een potje liefhebbersvoetbal? Wat is de waarde van het recht op voetbal? Catenaccio spendeerde enkele maanden in het kielzog van een pareltje in het Wase liefhebbersvoetbal om dat uit te vissen. Dit is het bijzondere verhaal van FC Blue Boys: een verhaal vol passie, nostalgie en derde helften.

Foto Gianni Camilleri - Woodmonkey Photography

▲ FC Blue Boys wint bij haar afscheid de beker in HLVB.

ZONDAGSE HOOGMIS

29 april 2018, een miezerige zondagochtend. "Zij liever dan ik", denk ik bij mezelf onderweg naar Lokeren, waar FC Blue Boys deze ochtend een belangrijke wedstrijd speelt. De halve finale van de bekercompetitie in het WALIVO, het liefhebbersverbond waarin de Kruibeekse club sinds kort uitkomt. Tegenstander Bospark speelt in een gelijknamig park aan de rand van de stad en is torenhoog favoriet als vicekampioen in de hoogste zondagsreeks. De Blue Boys werden in hun *maiden year* derde in de tweede klasse, een mooi resultaat voor de nobele onbekende Kruibekenaars, maar ze zijn normaal gezien geen partij voor de thuisploeg.

Onbekend bij WALIVO welteverstaan, want de Blue Boys zijn niet aan hun proefstuk

toe. Opgericht in 1976 door leden van de jeugdbeweging KLJ uit Kruibeke, vierde de club twee jaar geleden haar 40-jarig bestaan. "Dat is geen unicum", weten ze in het bestuur bij WALIVO, "maar wel uitzonderlijk, zeker in het zondagsvoetbal dat in het laatste decennium moeilijke tijden heeft moeten doorstaan." Veel van de aanwezige supporters van de Blue Boys in het Bospark speelden in de beginjaren zelf mee, weet Dirk Vermeulen, vader van René, me te vertellen. Het is de immens belangrijke levensader van FC Blue Boys: de oude garde van een tiental Kruibekenaars die de voetbalmicrobe doorgaf van vader op zoon en bovendien tot op de dag van vandaag zelf steeds haar wekelijkse zondagochtend blijft opofferen door weer en wind, als supporter, bestuurslid, medewerker of een combinatie van die functies. Het is als het ware de zondagse hoogmis voor deze

voetbangelovigen, met een nostalgisch muffe kantine als kerk en elf apostelen die in hun blauw-witte gewaad de religie van de voetballiefhebbers belijden.

Opvallend is hoeveel volk de Blue Boys wekelijks op de been brengen. Hier in het Bospark staan een vijftigtal aanhangers die de best verre verplaatsing naar Lokeren hebben gemaakt. Dat is een pak meer dan de gemiddelde provinciale voetbalclub tegenwoordig. Jong en oud, vrouw en man, de ene al kritischer en oplettender dan de andere, staan gegroepeerd onder een aftandse tribune. Wanneer de tweede helft aanvangt, breekt er paniek uit bij het nerveuze trainersduo dat aan het begrip ijsberen een nieuwe dimensie tracht te geven: de scheidsrechter, die uitmuntend aan het fluiten is, komt langs de kant influisteren dat een verkeerd rugnummer is doorgegeven. Vijf minuten vol gevloek bij de oude garde volgt, terwijl de jeugd angstvallig googelt naar mogelijke sancties op dit vergrijp. *“Wilt ge nu wel eens zwijgen, sebiet hoort den arbiter u nog”*, sneert één van de meer doorwinterde fans naar een jonge collega, wanneer die een niet al te positief precedent in één van onze buurlanden aan het voorlezen is. *“Hij wilt toch alleen maar helpen”*, schiet een andere zestiger hem lachend te hulp, waarbij de slechts beperkt verhitte gemoederen in een mum van tijd worden ingewisseld voor luide ouderwetse aanmoedigingen aan de moedig strijdende spelers op het zompige veld. Het zijn kranige kerels met een eigen karakter de Blue Boys, maar ze vormen een hechte familie naast en een stevig blok op het veld. De karakterventen uit Kruikeke doen hun reputatie alle eer aan: ze knokken zich in de slotminuut terug vanuit een achterstand en maken gelijk. De daaropvolgende penaltyreeks wordt vol vertrouwen gewonnen: de Blue Boys gaan tegen de verwachtingen in naar de finale, die ze uiteindelijk ook zullen winnen, opnieuw na strafschoppen. En zo vestigde de club misschien wel een nationaal record: als opeenvolgende winnaar van de bekercompetitie in twee verschillende liefhebbersverbanden! Bekervoetbal, het levert op alle niveaus de nodige verrassingen op.

MET UITSTERVEN BEDREIGD

FC Blue Boys mag dan misschien geen unicum zijn, dit type van vereniging verdwijnt langzaam maar zeker van de voetbalkaart. Tot zo'n twintig jaar geleden waren er duizenden liefhebbersploegen in Vlaanderen en niet in het minst in het Waasland. Veel van die ploegen hebben, om allerhande redenen, de tand des tijds niet kunnen doorstaan. Die evolutie blijft zich onverminderd doorzetten: het cafévoetbal is met uitsterven bedreigd en dat is op vele vlakken nefast voor het lokale verenigingsleven en de voetbalsport in het algemeen.

Om de oorzaken achter de achteruitgang van cafévoetbal na te gaan, brengen we een bezoek aan WALIVO (WAAs Liefhebbers VOetbal), een overkoepelend verbond in het Waasland dat al bijna een halve eeuw competities organiseert en met beperkte middelen er toch in slaagt de boel draaiende te houden. *“Cafévoetbal horen we al niet graag”*, weet secretaris Marc Cornu me te vertellen in een taverne op de Grote Markt van Sint-Niklaas, waar WALIVO wekelijks vergadert en tegelijkertijd in een aanpalende kamer haar scheidsrechterscommissie opzet. Het verbond is dan ook ontstaan als een soort bedrijvenverbond: lokale fabrieken, KMO's en zelfstandigen zetten hun werknemers aan om te sporten en plezier te hebben met de collega's. Dat leidde uiteindelijk tot verschillende voetbalclubs, waarvan sommigen de dag van vandaag nog bestaan. *“Steeds zijn er mensen geweest die de correlatie maakten van het amateurvoetbal WALIVO met tooghangars en drinkers, maar neen, WALIVO is geen cafévoetbal”*, stelt voorzitter Hans Troch in het voorwoord van de jubileumbrochure ter ere van de veertigste verjaardag van het verbond in 2011, en dat geldt zeven jaar later meer dan ooit in een samenleving die constant in verandering is.

Want lokale bedrijven en fabrieken, ze bestaan nog steeds in het Waasland, misschien zelfs meer dan 50 jaar geleden, maar de liefhebbersverenigingen verdwenen desalniettemin met mondjesmaat uit onze gemeenschap.

“Mensen willen zich niet langer engageren. Ze begrijpen bijvoorbeeld niet waarom ik mijn vrijdagavonden spendeer aan vergaderen. En dat koste- en belangeloos!” zegt Steffie Van Puyvelde. De jonge vrouw groeide op met liefhebbersvoetbal om de hoek en is een welgekomen jeugdige kracht in deze voetbalwereld, die elders toch nog al te vaak een verouderd mannenbastion is en blijft. *“Sommige ploegen teren bijvoorbeeld jarenlang op één persoon die alles moet regelen: die is dan terreinverzorger, materiaalman, délégué en trainer tegelijk”, vult Cornu aan “en als die ermee stopt, stopt vaak ook het verhaal van de club.”*

“De emancipatie van de vrouw heeft ook sterk bijgedragen tot het verval”, zegt Pascale Wauman, een andere dame die mee de verbondskar trekt. De tijden waarin de mannen op zaterdagochtend mochten vertrekken om dan drie helften af te werken en vervolgens in de zetel te ploffen, lijken inderdaad voorbij. Koning Voetbal heeft in de laatste decennia moeten plaatsmaken voor Koningin Familie, zoveel is zeker. De damesbestuursleden bewijzen uiteraard menig emancipators ongelijk door hun eigen liefde voor de voetbalsport, al moeten ze daar wel hun mannetje voor staan. *“Vorige week nog werd ik zonder enige reden per mail uitgescholden. Ja, respect dat is nog weinig te vinden bij de mensen, maar zonder ons zouden ze wel niet langer hun hobby kunnen uitoefenen.”* En zo blijkt nogmaals dat voetbal, op eender welk niveau, één en al emotie blijft waarbij de rationaliteit en het fatsoen maar al te vaak verloren gaan.

KOMMEKES

Bij de Blue Boys speelt men handig in op de oorzaken van het verval van cafévoetbal. *“Wij zijn één grote familie”,* klinkt in koor, wanneer ik enkele maanden na mijn eerste bezoek aan de oude garde van fans en medewerkers vraag wat de kracht is van hun vereniging. *“Op het veld kunnen we al eens een helft of twee verliezen, maar de derde helft winnen we altijd”,* zegt Dirk Vermeulen met de glimlach. Die derde helft, het gezellig samenzijn en plezier maken na de wedstrijd in de kantine,

wordt bij de Blue Boys inderdaad intens beleefd. *“Als we winnen drinken onze spelers op kosten van de club, die een heel jaar door de nodige evenementen organiseert in Kruibeke en omstreken”.*

Vandaag is zo’n dag. Het is dan ook geen sinecure om in dit amalgaam van gezang, gelach en gediscussieer interviews af te nemen, maar het maakt deze nazomerse zondagochtend in een antieke kantine best wel een unieke ervaring die je ver zal mogen gaan zoeken in de moderne voetballerij. We bevinden ons in het landelijke Stekene, waar een bospad leidt naar het terrein van VK Gouden Leeuw. Vanuit de kantine kan je de spelers bijna letterlijk zien douchen, terwijl de twee kleedkamers slechts gescheiden worden door antieke houten muurtjes die niet eens tot aan het dak reiken. Aan geheime tactieken bespreken moet je hier zelfs niet beginnen ...

Zulke stukjes voetbalerfgoed zoals hier in Stekene, maar daarnaast ook elders verspreid in het Waasland, zijn bedreigd. Het zijn vaak private eigendommen van particulieren, wiens erfgenamen of oudere zelves vroeg of laat zullen bezwijken voor het geld van vastgoedmakelaars die uit zijn op zulke terreinen. Zelfs bij gemeentebesturen wordt het steeds moeilijker aankloppen om in speelvelden te voorzien. De elf dorpingen die zondagochtend hun voetbalrecht willen uitoefenen wegen nu eenmaal niet op tegen de honderden jeugdspelers in allerlei sporten die massaal elke morzel sportgrond weten te veroveren. *“Begrijpelijk”,* stellen ze bij WALIVO, *“maar zeker en vast ook een van de oorzaken dat clubs er de brui aan geven”.*

Wie dus echt eens wil genieten van ouderwets voetbal in zijn meest volmaakte vorm voor het misschien ooit te laat is, moet als ochtenduitje op zondag wel degelijk eens de lokale liefhebbersploeg gaan bekijken. Strijd, passie, zo nu en dan een geniale actie van een afgedwaald voormalig toptalent en de nodige dosis zelfspot bij de mindere goden. En de soms tot op het bot versleten accommodatie? Die ademt puur voetbal uit, vrij van alle moderne kwalen waar de

Foto Gianni Camilleri - Woodmonkey Photography

Euforie in de kleedkamers na de bekerzege in 2017. ▲

sport de laatste decennia mee te maken krijgt. *"In de beginjaren was het vaak zo dat we ons moesten wassen in 'kommekes'"* legt de oude garde uit, terwijl een van de Blue Boys zich plots ook 'de bus' herinnert. *"Er was ook een plein waar we ons moesten omkleden in een afgedankte bus en waar ze onze waskommen kwamen bijvullen met beekwater"*, vertelt hij met enige nostalgie in de stem, terwijl de rest zich het beeld van die situatie terug met de bulderlach voor de geest haalt. Zo'n toestanden zie je natuurlijk niet meer tegenwoordig (en maar goed ook), maar ze geven wel een goed beeld van de (h)eerlijke basis waartoe de sport in het liefhebbersvoetbal herleid kan worden.

CRISIS BEZWOREN

De afgelopen jaren bleken voor FC Blue Boys een rollercoaster van emoties. Zoals

vele liefhebbersploegen in het Waasland kreeg de vereniging te maken met een tanende interesse in het spelletje. De oude garde werd té oud om zelf nog wekelijks de wei in te trekken en de opvolging liet op zich wachten. Het afscheid van de club, die in haar hoogdagen erin slaagde om twee ploegen en zelfs een damesploeg in stelling te brengen, leek nog slechts een kwestie van tijd: een pareltje uit het verenigingsleven in het Waasland dreigde een stille dood te sterven. Een ramp voor de tientallen 'diehards' die de club in hun hart dragen en voor wie de wekelijkse voetbal een niet onbelangrijk deel van het leven uitmaakt.

De redding kwam echter uit een vergeten hoek. Net als ruim 40 jaar geleden werd het spelersarsenaal namelijk opgefrist met jongeren van de lokale jeugdbewegingen. In de eerste plaats

VOOR GERT

Op 6 januari 2015 verloren de Blue Boys een graag geziene telg van de familie. Speler Gert Vermeulen liet op die dag op de veel te jonge leeftijd van 21 jaar het leven na een auto-ongeluk in zijn thuishaven Bazel.

Het was een verschrikkelijk moment voor de hechte vriendengroep van de Kruibekenaars.

De vereniging besloot Gert te eren op een manier die hem ongetwijfeld nauw aan het hart had gelegen: met een voetbalwedstrijd tussen zijn twee geliefde clubs, FC Blue Boys tegen SK Beveren. Honderden mensen verzamelden zich op een lokaal veld om de prachtmens Gert Vermeulen het eresaluut te geven dat hem toekwam na deze ontijdige en onrechtvaardige dood. De pijn ook maar een tikkeltje verzachten door voetbal, Gert zou het niet anders gewild hebben.

Het overlijden van Vermeulen en zijn herdenkingswedstrijd beroerden de regio hevig. Topscheidsrechter Christof Dierick bood zich aan om de wedstrijd in goede banen te leiden, terwijl voormalig KSK Beverenaanvoerder Kristof Lardenoit de aftrap voor zijn rekening nam. Zelfs de Ierse cultdoelman Graham Stack, één van de favoriete spelers van Gert bij Beveren, deed zijn duit in het zakje door een wedstrijdshirt op te sturen vanuit het Verenigd Koninkrijk.

Ook al zullen de Blue Boys nooit meer het aanstekelijk enthousiasme van Gert mogen meemaken, de herinneringen aan hem zullen vaak de derde helften blijven domineren. Met onvermijdelijk heel wat tranen tot gevolg, maar ook met de nostalgische glimlach bij het terugdenken aan de vriendschap en liefde die de jongeman zijn ploegmaats en supporters schonk ...

uiteraard via de KLJ, maar daarnaast ook uit andere jeugdige kringen zoals de plaatselijke Chiro en de jeugdhuiswerking. Voor René Vermeulen werd het haast een erezaak om de continuïteit van de Blue Boys te verzekeren. Hij gooide de club op de sociale media, ontwierp prachtige supporterssjaals en betrok de leden bij tal van lokale evenementen die zelfs door de betere nationale dag- en weekbladen werden bejubeld. De Blue Boys slaagden met verve in hun digitale revolutie: tegenwoordig moet de club zelfs spelers weigeren omdat er een limiet is vastgelegd qua aantal lidkaarten per club. De crisis was bezworen, maar de problemen waren nog niet van de baan.

Want hoe ruim de populariteit in Kruike van 's lands mooiste caféploeg ook werd, niet iedereen van de omliggende tegenstanders in het Waasland bleek erin te slagen om het hoofd boven water te houden in de crisis die het cafévoetbal de laatste decennia ondergaat. Dat gold in het bijzonder voor het zondagsvoetbal: *“Op den duur speelden we nog met zeven tegenstanders om de drie weken een wedstrijd, dat was geen uitdaging meer en kon ook niet blijven duren”,* vertelt Dirk Vermeulen. *“We hebben dan ook na lang twijfelen beslist om ons vorige verbond HLVB te verlaten. Dat was geen leuke beslissing, maar wel één die het voortbestaan van onze club heeft verzekerd.”* Vermeulen spreekt diplomatische taal, maar die overgang had best wat voeten in de aarde. Het vertrek van FC Blue Boys naar WALIVO viel moeilijk te verkroppen bij HLVB. *“Iedereen ziet ons graag komen natuurlijk: we zakken wekelijks met flink wat mensen af naar de wedstrijden, zorgen voor een mooie recette en bouwen overal een feestje”,* roept Vermeulen me toe, terwijl dat feestje zich effectief volop aan het voltrekken is.

Terwijl de Blue Boys zich opmaakten voor een verhuis, jaagden ze nog een laatste keer op een stukje zilverwerk bij het verbond. De verjonging van het team en de opgekropte frustraties zorgden voor een vernieuwde drive op het speelveld. *“Soms moeten we de spelers echt letterlijk uit hun bed gaan halen op zondagochtend en verschijnen ze met een houten kop van hier tot ginder op het veld”,*

vertelt de oude garde me, maar eens het fluitsignaal klinkt, vechten ze als leeuwen. Dat leverde de Blue Boys in 2016 voor het eerst in 35 jaar de bekerzege op en dat als afsluiter van hun lidmaatschap bij HLVB dat decennialang had standgehouden. Ook voor tegenstander FC Van Hoecke betekende de wedstrijd het afscheid van een decennialange voetbalcultuur, wat nog eens pijnlijk duidelijk het uitstervingsgevaar in de verf zette. *“Het was voor mezelf en vele anderen het mooiste moment uit 40 jaar prachtige voetbalgeschiedenis.”;* herinnert Dirk Vermeulen zich.

REVIVAL

Wanneer ik begin oktober 2018 voor het eerst een thuismatch van bekerhouder FC Blue Boys kom bezichtigen – althans wat betreft de tweede en derde helft – hoor ik bij aankomst luidkeels *“ERIK!”* roepen vanop het speelveld. Het is de alom gekende stem van 'de Maes', een rijzige krullenbol die het beu was dat scheidsrechters hem vaak bestraffen als ze zijn geroep in het lokaal dialect misinterpreteerden. Jeroen (zijn echte naam) besloot zichzelf zoals de Brazilianen een voetbalnaam te geven en koos zonder verpinken voor 'Erik', niet dat dat de problematiek volledig oploste. Erik beschikt over een snoeiharde maar faire speelstijl. Dat mag ook zijn rechtstreekse tegenstander van vandaag aan den lijve ervaren. Als de ranke spits krakkemikkig weer rechtstaat na een luchtduel dat hij bij voorbaat al verloren had, merk ik op dat het niemand minder is dan Aster Nzeyimana. *“Die zal vanavond in de Sporzastudio eens goed vloeken op de Blue Boys”,* grinniken de fans langs de kant die de speelstijl van Erik en zijn ploegmaats best wel kunnen smaken. Voetbal stamt tenslotte af van rugby en die bloedband wordt nog wekelijks in de verf gezet op plaatselijke liefhebbersvelden.

Ja, zelfs bekende Vlamingen als Nzeyimana genieten dus van de charmes van liefhebbersvoetbal op zondag. Daar kijken ze bij WALIVO niet van op: *“Vooral de zondagsreeks heeft in de afgelopen jaren wel een revival gekend”.* Daar zijn verschillende redenen voor, waarvan de grootste

▲ FC Blue Boys won zonet de bekerfinale anno 2018 bij WALIVO!

uiteraard de liefde voor het spelletje is. De voetballers in het liefhebbersvoetbal zijn dan ook van verschillende pluimage: sommigen ontberen fysiek, anderen dan weer basistalent, maar ze spelen gewoon bijzonder graag voetbal. *“Een pak talentvolle spelers zoeken in het liefhebbersvoetbal ook wat ze in het provinciaal voetbal verloren hebben: spelplezier”*, vertelt voorzitter Troch me en hij weet als bestuurslid bij Eerste Provinciale KAV Dendermonde maar al te goed waarover hij spreekt. *“Liefhebbersvoetbal is eigenlijk wat provinciaal voetbal zou moeten zijn: onbetaald en zonder onnodige druk de sport beoefenen.”* De realiteit is echter dat die factor geld wel degelijk vaak de bovenhand haalt. Toen WALIVO in de zomer van 2018 lokale B-ploegen uit Vierde Provinciale probeerde te overtuigen om de overstap te maken

naar het verbond, werd dat geen onverdeeld succes. Men stuitte op het merkwaardig gegeven dat zelfs spelers in het laagste echelon van het bondsvoetbal flink wat geld kunnen scheppen. Ze spelen nochtans voor twee man en de spreekwoordelijke paardenkop, meestal zonder enige noemenswaardige ambitie en daarom vaak ook tegen hun zin. Wie daar in godsnaam geld in wil stoppen, Joost mag het weten.

René Vermeulen zag bijna zijn grondrecht op voetbal naar de verdoemenis gaan. Tot aan het BAS zou hij trekken, tot in Straatsburg als het moest! *“Ja maar meneer, uw liefhebbersverbond heeft onze rechtsmacht niet erkend in haar statuten,”* vertelde de griffie van Belgisch grootste sporttribunaal aan de dappere Vermeulen, die naar alle waarschijnlijkheid één van de meest bizarre zaken in de

Foto Gianni Camilleri - Woodmonkey Photography

27 jaar oude geschiedenis van het tribunaal had kunnen opstarten. Had de cafévoetballer iemands been gebroken? Had hij een vechtpartij ontketend of de scheidsrechter beledigd voor het vuil van de straat? Had hij matches vervalst door bewust rugnummers te wisselen? Nee dat niet, beste leden van de jury: René Vermeulen was zo blij met de bekerzege van zijn ploegje in 2017 dat hij op de afsluitende kampioenenhuldiging onder oorverdovend gejuich van zijn ploegmaats op een stoel begon te dansen, dronken van geluk en gerstenat.

Zulke 'respectloze baldadigheden' kon voetbalverbond HLVB uiteraard niet dulden, al lag de ware beweegreden uiteraard elders. Uiteindelijk toonde het toch enige 'mildheid' en schroefde het een compleet van de pot gerukte schorsing van onbepaalde duur terug

naar 'slechts' een half seizoen brommen. Een soort gouden handdruk voor één van zijn trouwste dienaars ... Een welgemeende dank voor jarenlange inzet had ongetwijfeld meer op zijn plaats geweest.

TAVERNE DE PRAETER

Grote markt 28 - 9100 Sint-Niklaas
Tel 03 766 06 40

Keuken dagelijks open
van 10u00 tot 21u00

INDAVER

Toonaangevend in
duurzaam afvalbeheer

+32 15 28 80 00
www.indaver.be

Luxabo

Grote baan 9 • 9100 Sint-Niklaas (Ster)
Tel 03 776 65 07 • www.luxabo.be

Vloer-, Wand- & Terrastegels • Natuursteen
Klinkers • Laminaat • Tuinverlichting

OPTICLUB

Brillen, lenzen & optometrie

Grote Markt 26 in Beveren | www.opticlub.be

Café PLATO

Grote Markt 7 - 9120 Beveren
www.cafeplato.be

FRITUUR 'T SPESJALLEKE

Halfdreef 1
9120 Beveren
0476 98 22 69

PLATEX

VERHUUR RIJPLATEN
STAAL & KUNSTSTOF

's Herenwilg 15 - 9120 Beveren
03 775 60 83
www.platex.be

BUYL SPORT bikes & wear

Kasteeldreef 211
9120 Beveren-Waas

Tel 03/775 27 00
www.buyl-sport.be

WOODEN HEART

INTERIEURINRICHTING
& SCHRIJNWERKERIJ

Mario Vanderveken

0479/29.80.75
info@woodenheart.be
www.woodenheart.be

PURE 'LOGOCA'

Toen David Arellano in 1925 zijn toenmalige club CD Magallanes met slaande deuren verliet, wou hij het anders doen: professioneler, jonger en Chileenser. Hij richtte met enkele compagnons een nieuwe club op en vernoemde die naar de grootste held uit de Chileense inheemse geschiedenis: Colocolo, het hoofd van de Mapuchestam die een strijd tegen de Spaanse kolonistoren zou inzetten die bijna 300 jaar zou duren.

Arellano was een visionair, een revolutionair en vooral een artiest op het veld. Hij wordt aanzien als de man die Europa het fenomeen van de omhaal liet ontdekken, toen zijn club in 1927 aan een maandenlange toer door Europa vertrok. En toen sloeg het noodlot toe: in een wedstrijd tegen Real Valladolid botste het genie met een tegenstander, om vervolgens een dag later te sterven aan een maagbloeding. 24 jaar jong werd David, maar hij liet een kanjer van een club na die het Chileens voetbal tot op vandaag beheerst. De zwarte rouwband boven het logo is dan ook geen overbodige luxe.

EVERT NAUDTS

ANOUAR BOU-SFIA

WELKOM THUIS

Foto Koen De Vuyst

ANOUAR BOU-SFIA

Anouar Bou-Sfia heeft sinds deze zomer een opmerkelijk feit te vertellen op familiefeesten, op cafébezoeken of in interviews. De middenvelder speelde zowel voor KSK Beveren, Red Star Waasland, Waasland-Beveren als YB SK Beveren. Niemand deed hem dat ooit voor, niemand zal het hem ooit nadoen. Catenaccio Magazine blikt terug op een bijzondere loopbaan en ging op de koffie om de toekomstplannen af te toetsen.

Anouar, in november 36 jaar oud geworden, verhuist als jeugdspeler op zijn elfde van KSV Temse naar KSK Beveren en maakt op de Freethiel deel uit van een talentrijke lichter met ploegmaats als David Meul, Wim De Decker en Kris De Wree. Tijdens het seizoen 2000-2001 mag Bou-Sfia doorschuiven naar het reservenelftal. De club zit op dat moment in zeer onzekere papieren: verscheidene potentiële investeerders passeren de revue, maar komen uiteindelijk niet met geld over de brug. Bou-Sfia speelt dan ook met een bont allegaartje aan ploegmaats, gaande van Turken tot Brazilianen, de meesten van hen alweer vertrokken voor ze goed en wel gesetteld waren.

In de zomer van 2001 neemt Jean-Marc Guillou de club over en wordt Bou-Sfia overgeheveld naar het eerste elftal, dat getraind wordt door de jonge en beloftevolle coach Emilio Ferrera.

Bou-Sfia blikt terug: *“Als jonge gast is het natuurlijk wel indrukwekkend dat iemand zoals Ferrera jou uit het beloftenelftal komt weghalen voor de eerste ploeg van KSK Beveren. Ik had toen ook geen idee wat me te wachten stond omdat het toch een wereld is die je niet echt kent. Het was met momenten*

echt wel een moeilijke periode; je moet je elke dag bewijzen op training, je staat onder enorm veel druk en je moet opboksen tegen zo veel goede voetballers. Langs de andere kant was het ook een heel leerrijke periode en neem je op dat moment heel veel zaken mee die ik later in mijn carrière goed heb kunnen gebruiken. In het begin had ik zelf het gevoel dat ik net niet sterk genoeg was om een basisplaats te kunnen afdwingen. De eerste lichtingen Ivorianen waren ook technisch beter dan mezelf en stonden al veel verder als voetballer. Na 2 jaar in het eerste elftal had ik echter het gevoel dat ik erbij hoorde en had ik ook een vrij goed contact met de Ivorianen.”

Tijdens de voorbereiding speelt hij mee in elke oefenwedstrijd, gaat mee op oefenkamp naar het Franse Vittel en wint onder meer met 3-1 van Arsenal. Zijn debuut in de hoogste klasse komt er als late invaller in een zware 5-1 nederlaag op Racing Genk. In een uitwedstrijd tegen AA Gent mag Bou-Sfia voor het eerst starten: Beveren komt op voorsprong, maar verliest uiteindelijk met 2-1 en Bou-Sfia pakt in de slotfase nog rood.

Al na vijf speeldagen wordt Ferrera ontslagen, maar tijdelijke opvolger

YB SK BEVEREN

HOE KIJK JE TERUG OP JE EERSTE MAANDEN?

Over de eerste maanden bij de club kan ik alleen maar positief zijn. Het geeft toch een speciaal gevoel als je ziet welke beleving er heerst bij supporters en bestuur om deze club verder te laten groeien. Als spelersgroep zijn we vrij goed gestart aan de voorbereiding, we hebben een mooi parcours afgelegd in de Hofman-cup en ook in de competitie verloopt momenteel alles naar wens. Bovendien zijn zowel technische staf als spelersgroep tevreden met het spelniveau dat we halen. Het enige minpunt is dat de blessurelast al vrij hoog is geweest, maar de ganse kern heeft dit al goed opgevangen!

WAAROM JE KEUZE VOOR YB SK BEVEREN?

Robin Beck en Jess Van Vooren hadden me de voorbije jaren reeds enkele keren gecontacteerd of ik het niet zag zitten om de overstap te maken naar YB SK Beveren. Op dat moment was het echter nog een beetje te vroeg om de stap te zetten van het Amateurvoetbal naar 2de of 3de Provinciale. Na de problemen vorig seizoen bij Zelzate had ik even genoeg van het voetbal en zo ben ik terug in contact gekomen met Robin. Hij kon me overtuigen om de draad toch weer op te pakken en voor dit project te kiezen.

WAT ZIJN DE BELANGRIJKSTE ZAKEN DIE JIJ ALS SPELER KAN BIJBRENGEN AAN DIT TEAM?

Na een carrière van bijna 20 jaar breng ik uiteraard heel veel ervaring bij aan deze ploeg. Maar ook mijn balvastheid, leiderschap en loopvermogen zijn belangrijke troeven voor deze ploeg. De afgelopen jaren ben ik vaak kapitein geweest bij de ploegen waar ik heb gespeeld, waardoor ik meer en meer ben gaan meedenken met de trainer en bijgevolg ook zelf sneller kan bijsturen op het veld. Tevens is het ook belangrijk dat er spelers zijn die rust kunnen brengen op momenten dat we onder druk komen te staan of als het even moeilijker gaat.

Guillou behoudt het vertrouwen in Bou-Sfia, die uiteindelijk geruime tijd als jonge knaap zijn basisplaats zou behouden naast ploegmaats als Yaya Touré en Gilles Yapi Yapo. In zijn debuutjaar speelt hij uiteindelijk 17 wedstrijden voor het eerste elftal en lijkt Bou-Sfia - mede door zijn onuitputtelijke inzet, gecombineerd met een meer dan degelijke techniek en een goede vista - op weg om een echte strateeg te worden op het Beverse middenveld. De prestaties van Anouar worden zelfs op de voet gevolgd in zijn tweede thuisland Marokko: *"Ik werd opgeroepen voor de nationale beloftenploeg op mijn 18de, maar alles ging veel te snel: ik ging nog volop naar school en besliste in samenspraak met mijn ouders om er niet op in te gaan".* De youngster is helaas een van de weinige lichtpunten dat seizoen: de club sluit de competitie met slechts 14 punten af, maar heeft het geluk dat zowel Lommel als RWDM geen licentie halen.

Blessureleed gooit de volgende jaren heel wat roet in het eten, waardoor de definitieve doorbraak op het hoogste niveau uitblijft. Tevens zorgt de 'Ivoriaanse invasie' ervoor dat het als jeugdspeler niet zo evident wordt om op dat moment een basisplaats te veroveren.

Zulke ploegmaats zal Anouar uiteraard nooit vergeten: *"Iemand zoals Yaya was uiteraard een natuurtalent, dat merkte ik onmiddellijk toen ik de eerste keer met hem trainde. Alleen heeft hij toch zijn aanpassingsperiode nodig gehad. Die jongen moest een man worden, er was geregeld een probleem op vlak van mentaliteit en hij moest zich nog aanpassen aan de Europese (voetbal)cultuur. Vanaf zijn tweede seizoen werd hij zowel fysiek als mentaal sterker en voelde je dat hij klaar was voor de Europese (sub)top. Als ik hem dan zoveel jaren later in de Champions League zag spelen met Barcelona of Manchester City dan speelde hij nog steeds met hetzelfde gemak als toen bij Beveren, alleen op een niveau dat tienmaal hoger lag."*

Tussen 2002 en 2005 komt Anouar nog slechts 19 keer in actie in de Eerste Klasse. Onder trainer Herman Helleputte

start Bou-Sfia in september 2002 wel in een beladen - gelet op een mogelijke fusie tussen beide clubs - Wase derby tegen Lokeren, een wedstrijd die met 0-1 verloren wordt. In het seizoen 2003-2004 komt de middenvelder pas voor het eerst in actie in december in een memorabele 0-4 zege op Cercle Brugge. Hij mist de succesvolle bekeractie die naar de Heizel leidt, maar is er wel bij als bankzitter in de halve finale op het veld van Anderlecht. Hij krijgt als ploegmaat onder meer het fenomeen Romaric. Blessureleed gooit ook roet in het eten voor speelkansen in de Europese campagne in het seizoen 2004-2005.

In december 2004 speelt Bou-Sfia toch zijn eerste en enige Europese minuten in zijn loopbaan, wanneer hij laat mag invallen tegen het legendarische Benfica en ruim een halfuur mag meespelen op het veld van Heerenveen. Het zijn nog steeds de mooiste momenten uit zijn loopbaan: *"Tijdens de UEFA-cupwedstrijd op Heerenveen mocht ik 30 minuten invallen. Als jonge speler is dat natuurlijk indrukwekkend en een heel fijn gevoel! Wat me toen opviel was dat het niveauverschil tussen de twee ploegen niet zo groot was en ik best wel mijn mannetje kon staan in deze wedstrijd. Na de match ruilde ik van shirt met de jonge Klaas-Jan Huntelaar. Die zou dat seizoen topschutter worden in de Eredivisie en uiteindelijk een transfer versieren naar Ajax. Als je dan als jonkie zo'n shirt kan bemachtigen ben je best wel fier. Ook tijdens de thuiswedstrijd tegen Benfica heb ik even mogen invallen en na de wedstrijd ruilde ik shirtjes met Simão, de kapitein van de Portugese Nationale ploeg. Dat zijn zaken die de rest van je leven bijblijven."*

Zijn allerlaatste match voor KSK Beveren speelt Anouar op 21 mei 2005 op Germinal Beerschot. Bou-Sfia verlaat de club en stapt hij over naar tweedeklasser Red Star Waasland. Daar groeit hij uit tot een belangrijke schakel en sterhouder op het middenveld. Met Red Star speelt hij in totaal 141 wedstrijden in Tweede Klasse, vele als kapitein, en is hij naast onder andere Bourabia, Kielo-Lezi en Onana een te duchten tegenstander voor elke ploeg. Tot de hoogtepunten behoren

YB SK BEVEREN

HOE GROOT IS DE PRESTATIEDRANG NOG AANWEZIG OM ELKE WEEK VOLUIT TE GAAN OP TRAINING EN TIJDENS WEDSTRIJDEN?

Omdat ik al zo lang in het voetbalmilieu zit, heb ik het wel eens moeilijk om te vertrekken naar een training. Maar eens ik op het veld sta, dan voel ik me terug als een jonge snaak van 18 jaar! Ik wil nog steeds de beste zijn, zowel tijdens een wedstrijdje op training en zeker tijdens de wedstrijden in het weekend. Naast het veld ben ik eerder kalm en rustig, maar zodra ik op een voetbalveld sta dan ben ik een andere persoon. Waarschijnlijk heeft dit te maken met het feit dat ik mezelf altijd zo hard heb moeten bewijzen. Ik ben qua fysiek niet de grootste en de sterkste speler, maar mentaal heeft me dat altijd gesterkt om er 200% voor te gaan en nooit op te geven!

HOE SCHAT JE DE KWALITEITEN VAN DE HUIDIGE SPELERSGROEP IN?

In het begin van het seizoen wist ik niet goed welk niveau ik mocht verwachten aangezien dit toch een nieuwe reeks is voor mezelf. Maar ik ben aangenaam verrast over het voetballend vermogen van deze groep en ik ben ervan overtuigd dat deze groep zeker nog stappen kan zetten! Het is een mooie mix van jeugdig talent en ervaren spelers, dus dat ziet er positief uit voor de toekomst.

WAT ZOU JE GRAAG NOG WILLEN BEREIKEN MET DEZE CLUB?

Uiteraard moeten we dit seizoen de titel behalen, dat is de eerste doelstelling. Deze club hoort echter niet thuis in het Provinciaal voetbal, dus waarom zouden spelers, bestuur en supporters niet mogen dromen van Nationaal voetbal? Evident zal dit niet worden, maar we moeten de lat zo hoog mogelijk leggen.

DEZE PLOEG IS DE UITGESPROKEN TITELFAVORIET. BESTAAT ER DAN GEEN GEVAAR VOOR NONCHALANCE EN ONDERSCHATTING VAN DE TEGENSTANDER?

Dat zijn zaken waar ik heel hard op hamer, zeker bijvoorbeeld naar jongere spelers toe. Zij beseffen niet altijd dat wij elke week hard moeten blijven werken. Het is makkelijk om te denken dat je in de sterkste ploeg van de reeks speelt en dat de overwinning wel van zelf zal komen, maar dat is niet het geval. Punten verliezen omdat je met de verkeerde mentaliteit of niet geconcentreerd het veld opstapt, dat is iets wat niet mag gebeuren! Het is trouwens ook niet evident dat je als ploeg een reeks neerzet van 11 wedstrijden zonder nederlaag, het lijkt soms simpel maar dat is het zeker en vast niet.

Foto Paul Jacobs

Bou-Sfia klaar om in te vallen op het veld van Heerenveen. ▲

onder meer de vierde plaatsen in 2006 en 2009, de 16de finales van de Beker van België tegen KSK Beveren in 2005 (0-1 verlies) en de kwartfinale van de beker in januari 2008 op het veld van Anderlecht (2-0 verlies na doelpunten van Akin en Boussoufa).

Na de verhuis van Red Star Waasland naar Beveren keert Anouar terug naar de Freethiel, waar het voor hem allemaal begonnen was als profvoetballer. Zijn periode bij Waasland-Beveren wordt helaas gekenmerkt door veelvuldig blessureleed. Zijn contract wordt in onderling overleg vroegtijdig beëindigd. Hij is er wel bij in de eindronde in mei 2005 en start in de testmatch in Tubeke tegen Bergen.

Ondanks de nodige pech blikt Anouar vooral terug op de positieve momenten:

"Sommige mensen beweren inderdaad wel dat blessures mijn carrière hebben afgeremd, maar zo denk ik daar niet over. Uiteindelijk horen blessures bij het leven van een topsporter. Ik heb in Eerste Klasse mogen voetballen, maar ik denk dat dit net iets te hoog gegrepen was voor mij. Toen ik de overstap maakte naar Tweede Klasse ben ik pas echt bevrijd beginnen spelen en had ik vrij snel het gevoel van een goede speler te zijn op een niveau dat voor mij ideaal was. Ik denk dan ook dat ik het maximum uit mijn carrière heb gehaald en ben daar best trots op!"

Via Philip Deckers, voormalig ploegmaat bij Beveren en op dat moment keeperstrainer, krijgt Anouar de kans om zijn conditie op peil te houden bij KFC Sporting Sint-Gillis-Waas. In eerste instantie is het niet bedoeling om er een contract te tekenen, maar omdat de

YB SK BEVEREN

HEB JE EEN BEPAALDE TERMIJN IN JE HOOFD HOE LANG JE NOG WIL VOETBALLLEN EN HEB JE DAARNA AMBITIE OM TRAINER TE WORDEN?

Zo lang ik mij fysiek in orde voel, plezier heb in het spelletje en het gevoel heb dat ik een degelijk niveau aankan, blijf ik nog enkele jaren voetballen. Mocht het uiteindelijk niet meer gaan als speler, dan is het een optie om het als trainer te proberen. Op zich ben ik nooit echt een voetbaldier geweest en mocht je mij 10 jaar geleden dezelfde vraag gesteld hebben dan had ik meer dan waarschijnlijk neen gezegd. Maar in de loop van mijn carrière ben ik het voetbalspel meer gaan analyseren en naarmate je ouder wordt krijg je ook een andere samenwerking en band met een trainer, zeker als je dan zelf kapitein bent van een ploeg. KSK Beveren heeft mij ook voor een deel gemaakt tot de persoon die ik nu ben, dus misschien kan ik na mijn actieve voetbalcarrière als trainer ooit iets terugdoen voor deze club.

HET PARCOURS VAN DEZE CLUB IS ER AL ÉÉN GEWEEST MET VALLEN EN OPSTAAN. WAT HEEFT DEZE CLUB VOLGENS JOU NOG NODIG OM VERDER TE KUNNEN GROEIEN NAAR DE HOOGSTE PROVINCIALE REEKSEN/OF HET AMATEURVOETBAL?

We moeten ervoor zorgen dat dit een stabiele club wordt, die stappen voorwaarts zet. Het is vooral belangrijk om zeker geen terugval meer te krijgen zoals vorig jaar gebeurd is. Want op die manier verlies je vaak supporters en het is niet evident om zo'n mensen terug te winnen. Als ik de verhalen hoor over de beginjaren met die hoge supportersaantallen, dan kunnen we enkel hopen dat we de komende jaren door goede resultaten te behalen toch een deel van die mensen kunnen overtuigen om terug langs te komen. Het is bovendien ook belangrijk om het geraamte van de ploeg enkele jaren bij elkaar te houden en dit dan aan te vullen met een paar gerichte versterkingen. Een team dat goed op elkaar ingespeeld is en elkaar blindelings kent, zal ook betere resultaten behalen.

ONZE CLUB VOERT EEN TRANSPARANT BELEID EN SUPPORTERS KUNNEN DIT MEE HELPEN BEPALEN. MOETEN MEER CLUBS – ZOALS IN HET BUITENLAND REEDS HET GEVAL IS – DIT NIET STILAAAN BEGINNEN INVOEREN IN PLAATS VAN SAMEN TE WERKEN MET LOUCHE MAKELAARS EN DUBIEUZE INVESTEERDERS?

Het charmeert de club wel dat supporters nu wel betrokken worden bij het beleid, zeker nadat ze jaren geleden zo in de steek gelaten zijn. Nu weet ik niet of dit ook nog mogelijk kan zijn als de club verder blijft groeien en op een hoger niveau gaat spelen. Maar dat is iets wat de toekomst zal uitwijzen.

Foto Paul Jacobs

Anouar Bou-Sfia en Arthur Boka vieren een doelpunt van Björn Vlemingcx. ▲

hele entourage en sportieve staf hem zo'n goed gevoel geven en er bovendien gebouwd wordt aan een duidelijk en sterk toekomstplan, beslist Bou-Sfia om toch bij deze ambitieuze 1ste Provinciale te blijven. Mede dankzij zijn inbreng is het een verblijf van korte duur in 1ste Provinciale, want Sint-Gillis-Waas wordt er meteen kampioen en keert zo na een seizoen terug naar Vierde Klasse, waar meteen ook de eindronde voor promotie wordt gehaald. In september 2014 volgt ook een memorabel clubmoment met het behalen van de 16de finales van de beker tegen Cercle Brugge (1-7 op de Freethiel), na het overleven van vijf rondes. Uiteindelijk speelt Anouar nog drie seizoenen met de blauw-witten in Bevordering spelen, alvorens in het seizoen 2016-2017 het shirt van Eerste Provinciale KVV Zelzate aan te trekken.

Het verblijf bij KVV Zelzate is er één met hoogtes en laagtes en in de zomer van 2018 tekent Anouar dan ook een contract bij YB SK Beveren. De cirkel is rond zou men kunnen zeggen en hopelijk kan Anouar nog enkele jaren schitteren op de Beverse velden!

**Fitrama biedt oplossingen aan
voor zowel particulieren,
als voor zelfstandigen en kmo's
op het vlak van lenen, sparen en beleggen,
verzekeren en bankieren.**

Knaptandstraat 77 - 79
9100 Sint-Niklaas

03 760 17 40

info@fitrama.be
www.fitrama.be

HAIRFASHION ELKE

**Keizerstraat 29
9120 Haasdonk**

03 755 52 25

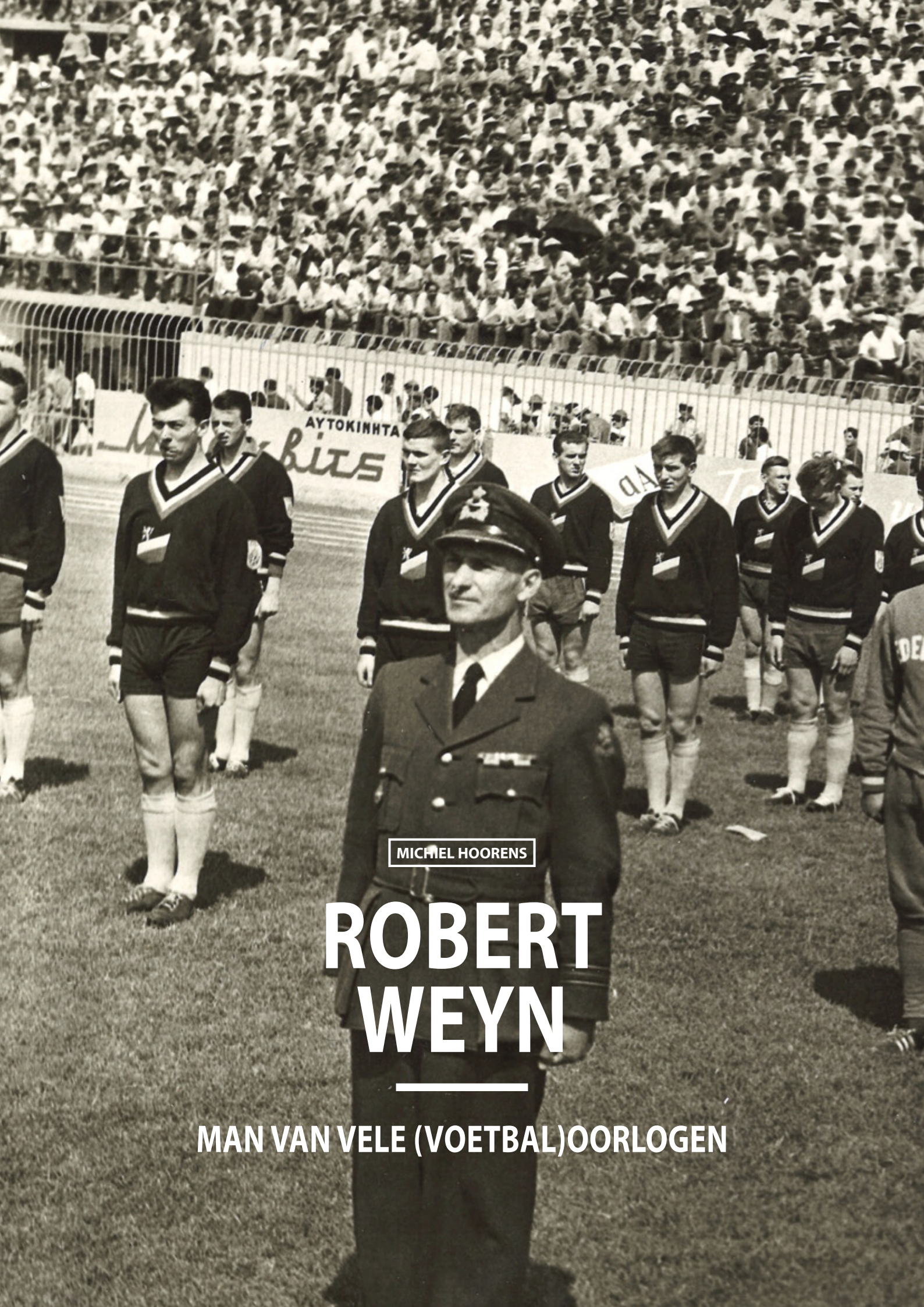

**SANITAIR
VAN BUYNDER BVBA**

**welness • waterleidingen • riolering • sanitair en
aardgas • dakwerken • centrale verwarming
zonneboilers • vloerverwarming**

**SANITAIR VAN BUYNDER BVBA
Windmolenstraat 38 • 9120 VRASENE
Tel/Fax : 03 755 37 19
www.vanbuyndersanitair.be**

MICHEL HOORENS

ROBERT WEYN

MAN VAN VELE (VOETBAL) OORLOGEN

Foto Robert Weyn

ROBERT WEYN

Meer dan 200 wedstrijden in de hoogste klasse, slechts negen spelers met meer matches gespeeld voor Beerschot, één van de eerste Rode Duivels uit het Waasland, manager van Beerschot, hoteluitbater/spelersmakelaar in Kenia. “Ik zat zelf zonder het goed en wel te beseffen plots op de bank bij de Keniaanse nationale ploeg”, lacht Robert Weyn vanuit zijn woonkamer op Antwerpen-Linkeroever.

Genoeg stof dus voor een boeiend gesprek met deze vergeten ex-vedette van het Belgische voetbal. Catenaccio zocht de aimabele man op bij hem thuis en schoof samen met echtgenote Anita en zoon Yves aan tafel voor een aangenaam gesprek over de tijden van weleer. Een terugblik op zijn carrière aan de hand van herinneringen en een zeer uitgebreid en bijzonder knap archief.

PRAATJE MET DE SHEFFIELD-BOY

Zo kopte de lokale verslaggever op 12 november 1957. Als geboren en getogen Beverenaar was Robert Weyn (geboren op 21 maart 1940), beter gekend bij de supporters onder de naam Bob, sinds zijn elfde aangesloten bij Sportkring Beveren. De familie Weyn woonde namelijk tegenover het Freethielstadion van SK Beveren: de keuze voor Sportkring was dan ook evident. Bob speelde zijn volledige jeugd als spits en had een neus voor doelpunten (zo scoorde hij ooit maar liefst 43 doelpunten in één seizoen). Zijn torinstinct was ook de trainer van het eerste elftal niet ontgaan en reeds op 16-jarige leeftijd mocht Bob debuteren in het fanionteam van Beveren, toen spelend in derde klasse. We spreken hier over het seizoen 1957-1958 waarin Beveren op een achtste plaats eindigde en Weyn zijn eerste minuten sprokkelde tijdens een typische ‘eindeseizoenswedstrijd’. De spits zou daarna niet meer uit het eerste elftal verdwijnen.

Zijn steile opmars bleef ook niet onopgemerkt bij toenmalig scout van de nationale ploeg Constant Vanden Stock, later onder meer selectieheer van de Rode Duivels en voorzitter van RSC Anderlecht. Van den Stock ontdekte de jonge Waaslander per toeval tijdens de wedstrijd Ronse-Beveren, waarin hij eigenlijk de prestaties van Jacky Stockman kwam analyseren. Op 17-jarige leeftijd maakte de spits al zijn opwachting bij de FIFA-jongerenploeg (te vergelijken met het huidige U19-elftal van België) voor een wedstrijd tegen Engeland in het legendarische Bramall Lane, de thuisbasis van Sheffield United en tevens het eerste stadion met veldverlichting ter wereld. Bob dankte zijn oproeping voor de U19 aan een goede beurt tijdens selectiewedstrijden op de Heizel, die voorafgingen aan de interland België-Frankrijk. Hij maakte deel uit van één van de juniorenelftallen, bestaande uit een verzameling van Belgisch talent, die het opnamen tegen elkaar. Op het moment van deze testwedstrijden speelde

Foto Robert Weyn

▲ Robert Weyn in duel met Jan Mulder.

Beveren ook een wedstrijd, maar na aandringen zag de club toch in dat ze hun speler deze kans niet mochten ontnemen. De Waaslanders waren best trots op het feit dat één van hun jonge talenten kans maakte op een selectie, een niet-alledaags gegeven voor een derdeklasser! Hoe Bob het ervan af bracht tijdens zijn interlanddebuut tegen Engeland? Volgens de eerder geciteerde lokale krant was het, ondanks een 2-0 nederlaag, een meer dan geslaagd debuut én zag hij zelfs een goal afgekeurd worden omwille van dubieus buitenspel.

Bob zou uiteindelijk twee jaar voor het eerste elftal van SK Beveren spelen en zijn vroegtijdig afscheid werd er één in schoonheid. De spits joeg in gekende stijl twee doelpunten onhoudbaar tegen de netten en behoeftte zo zijn team op eigen houtje voor de degradatie in

een 1-2 zege op Braine l' Alleud. *“De dagen voor de wedstrijd was ik nochtans geveld door een griepvirus en ik haalde de wedstrijd maar nipt”,* aldus Weyn, wanneer we hem vragen naar deze prestatie. De linkspoot werd onhoudbaar voor Beveren en verkaste voor een recordbedrag (naar Beverse normen) van 1,25 miljoen Belgische Frank én twee spelers naar Beerschot. SK Beveren verloor haar poulain en de overgang naar Beerschot zorgde bij de supporters voor de nodige opschudding. In een artikel van enkele jaren later wordt die periode als volgt omschreven: *“Er waren er die meenden dat Beveren een zelfmoord beging met zulk een man te verkopen. Er waren er anderen, die zegden dat men een carrière (hogerop) van zulk een belofte niet in de weg moest of mocht staan.”*

Foto Robert Weyn

Robert Weyn betreedt het Kiel, met in zijn zog de legendarische Rik Coppens. ▲

7 VLAMINGEN ZOEKEN EEN VOETBAL-CARRIERE IN DE GROOTSTAD

Aldus de regionale krant in de lente van 1958. De stap van het platteland naar Beerschot uit de grootstad Antwerpen was einde jaren '50 niet zo evident als de dag van vandaag, blijkt uit de media van toen. Beerschot zette in de aanloop naar het seizoen 1958-1959 in op jonge talenten en vond die in de lagere regionen van het Wase voetbal met spelers als Willy Van Acker (Gerda Sint-Niklaas, 2e provinciale), Etienne Zaman (Standaard Lokeren, 2e provinciale) en Robert Weyn. *"In de eerste twee jaar werden we maar liefst vijfmaal per week met de taxi opgehaald voor de trainingen"*, herinnert Weyn zich nog goed.

Weyn zegt dat vooral de overstap van derde klasse naar de subtop van eerste

klasse hem zwaar viel. *"Mijn eerste seizoen viel bijna volledig in het water omwille van spierblessures opgelopen op training, die waarschijnlijk te wijten waren aan de opgedreven trainingsintensiteit."* In zijn eerste seizoen bij Beerschot speelde Weyn dan ook vooral bij de reserves en zou hij maar een drietal wedstrijden spelen in het eerste elftal. Pas in het volgende seizoen zou Weyn zijn plaats in het eerste elftal van Beerschot definitief opeisen. De karaktervolle voetballer was misschien niet in staat om niemand minder dan Rik Coppens uit de ploeg te spelen als midvoor, maar mede dankzij zijn onverzettelijkheid, hard schot en technische kwaliteiten was Bob een waardevolle speler en zou hij als rechtermidvelder furore maken. Zelf bevestigt de Beverenaar dat hij het moest hebben van zijn onverdroten inzet en het feit dat daarom snelle en technische spelers niet graag tegen hem speelden.

Foto Robert Weyn

DRIEMAAL PELE

Robert Weyn zou tijdens zijn spelerscarrière zomaar even drie keer de Braziliaan Edson Arantes do Nascimento, beter bekend als Pelé, bekampen en dat met maar liefst drie verschillende teams!

De meest memorabele wedstrijd was ongetwijfeld de wedstrijd Brazilië-België in het legendarische Maracanastadion in Rio op 2 juni 1965. Twee jaar eerder zorgden onze Rode Duivels voor de stunt van het jaar door Brazilië op de Heizel in een vriendschappelijke interland met 5-1 huiswaarts te sturen, met dank aan onder meer drie doelpunten van Jacky Stockman. Een vernederd Brazilië was uit op revanche en nodigde België uit voor een oefeninterland in een kolkend Maracanastadion, officiële cijfers spreken van 102196 toeschouwers, officieus waren er maar liefst 130 000 aanwezig. Wegens afzeggingen door blessures van Paul Van Himst, Wilfried Puis en Jef Jurion werden Robert Willems, Roger Claessen en Robert Weyn in extremis opgeroepen. Volgens Weyn hadden de afzeggingen een andere reden: *"tijdens de vorige vliegreis met de nationale ploeg was er zeer veel turbulentie, meerdere spelers bedankten daarna voor een nieuwe langeafstandsvlucht wegens de nare ervaring."* Weyn en zijn ploegmaats verbleven maar liefst twee weken in Rio en maakten dankbaar gebruik van de gelegenheid om ook enkele bezienswaardigheden te bezoeken. Brazilië, met onder andere Garrincha, Flavia en Rinaldo tussen de lijnen, kreeg zijn revanche met een 5-1 zege. *"Nochtans hielden we kranig stand,"* haalt Bob zich voor de geest, *"maar de tweede helft bezweken we onder de hitte, er waren zelfs zuurstofflessen aanwezig in het stadion."* Balgoochelaar Pelé, volgens velen nog steeds de beste speler aller tijden, scoorde een hattrick. En Robert Weyn? Die bleef de volledige wedstrijd aan de bank gekluisterd.

Met Beerschot nam Weyn het op 31 mei 1960 op tegen het Santos van Pelé, dat op tournee is door Europa en halt hield in Antwerpen. Het seizoen '59-'60 waarin Beerschot op het nippertje de titel verloor aan Lierse werd in schoonheid afgesloten met een galawedstrijd tegen Santos. Het Olympisch stadion barstte uit zijn voegen en supporters klommen zelfs in de verlichtingspalen om een glimp te kunnen opvangen van de beste voetballer van onze planeet. Santos zorgde voor heerlijk sambavoetbal met Coutinho en Pelé in een glansrol. Ondanks een 1-10 nederlaag, met niet minder dan zes doelpunten van Pelé, keerden de supporters toch tevreden huiswaarts. De 'koning van het Kiel' Rik Coppens had volgens de fiere thuisaanhang toch het mooiste doelpunt van de avond gemaakt! En Robert Weyn? Die bleef weer op de bank omwille van een lichte blessure. Weyn werd ook meermaals opgeroepen voor de Entente Anversoise, een verbond waar Antwerp, Beerschot, Berchem en een korte periode Tubantia Borgerhout deel van uitmaakten tijdens de hoogdagen van het Antwerpse voetbal. De selectie bestond uit de beste spelers van de drie teams en was enorm populair. Zo werd er jaarlijks een prestigieus Paastornooi gehouden waar gerenommeerde ploegen als Real Madrid, Arsenal, Borussia Dortmund, AC Milan en Santos graag aan deelnamen. Robert Weyn zou als Waaslander meermaals geselecteerd worden voor 'den Entente' en zou het ondermeer opnemen tegen het Real Madrid van Ferenc Puskás. Een aantal dagen na de 1-10 pandoering van Beerschot tegen Santos nam ook de Entente Anversoise het op tegen eerdergenoemde ploeg. Een nieuwe afstraffing bleef uit en op de Bosuil sleepte de Antwerpse selectie een 4-4 gelijkspel uit de brand. En Robert Weyn? Die stond zowaar in de basis: *"Ik schopte Pelé eens goed tegen zijn schenen"*, aldus een grappende Weyn.

“Jan Mulder bijvoorbeeld had het steeds moeilijk met mij”, glimlacht Weyn, “dat heeft hij zelfs ooit op de televisie gezegd”.

In de daaropvolgende jaren zou de Waaslander uitgroeien tot één van de sterkhouders op het Kiel. Het clubicoon zou meer dan tien jaar blijven bij Beerschot en speelde er in totaal 275 matches, het tiende grootste aantal wedstrijden ooit in de rijke geschiedenis van Beerschot. De ‘Kielse Ratten’ eindigden in die tijd steevast in de subtop, waren het zwarte beest van menig topploeg (zo versloegen ze ooit Club Brugge met 9-1). Weyn herinnert zich nog dat Beerschot in het seizoen 1959-1960 ook de titel verdiende: *“Een zestal weken voor het einde van de competitie werd Rik Coppens disciplinair geschorst door ons eigen bestuur na een ‘akkefietje’ op Standard, waardoor Beerschot in zijn laatste wedstrijden amper 4 punten zou halen en Lierse alsnog met de titel aan de haal ging.”* Op de laatste speeldag versloeg Beerschot de nieuwe kampioen nog tevergeefs met 5-1.

Als we Weyn vragen naar zijn mening over Coppens moet ook hij bevestigen dat er een serieuze ‘hoek’ af was bij deze flamboyante aanvaller. Dat Rik Coppens er een opvallende levensstijl op nahield is een open deur intrappen bij de meeste voetbalfans. Bob vertelt ons zonder verpinken dat *“Beerschot met Coppens in de ploeg nooit kampioen kon spelen!”* De publieksliefeling speelde fantastische wedstrijden, maar kon ook meerdere matches niet thuis geven. Ook de niet al te professionele levensstijl van enfant terrible Coppens staat Weyn nog bij: *“Het gebeurde regelmatig dat Coppens uitging de avond voor een wedstrijd.”* “Het was trouwens niet de trainer die de ploeg opstelde”, maar “Rik Coppens himself”, vertrouwt Weyn ons nog toe. Ondanks het moeilijke karakter van de Beerschotlegende konden de twee wel goed opschieten met elkaar, aldus Weyn. Wanneer we vragen hoe we voormalig Gouden Schoen Rik Coppens moeten zien in de tijdgeest van vandaag spreekt Bob dan ook zeer lovende woorden over zijn reeds overleden vriend en vindt hij Rik Coppens zelfs *“getalenteerder dan Eden Hazard of Kevin De Bruyne.”*

NA 14 JAAR OPNIEUW WAASLANDER A-INTERNATIONAAL!

Triomfeert de Wase journalistiek in november 1965. Bob Weyn werd op 21-jarige leeftijd én amper vijf seizoenen na zijn debuut voor SK Beveren in Derde Klasse voor het eerst opgeroepen voor de Rode Duivels door selectieheer Constant Vanden Stock. De vriendschappelijke interland tegen West-Duitsland vond plaats op 8 maart 1961 in Frankfurt en eindigde op 1-0. De omgevormde spits maakte deel uit van een selectie met onder meer Paul Van Himst, Georges Heylens, Fernand Goyvaerts (de enige Belgische speler die ooit voor zowel Real Madrid als Barcelona zou spelen) en kapitein Jef Jurion.

Er gaan uiteindelijk nog vier jaar en zeven selecties vooraf aan Bobs debuut in wat later zijn enige cap voor de Rode Duivels zou blijken. Het Waasland stond op zijn kop, Weyn was namelijk pas de tweede international uit de streek en dat 14 jaar na de uit Sint-Niklaas afkomstige Gust Van Steelandt! Bob nam de plaats in van de geblesseerde Laurent Verbiest, die een jaar later zou omkomen bij een auto-ongeval. De wedstrijd vond plaats in Tel Aviv op 10 november 1965 en België zette Israël probleemloos opzij. De partij eindigde op 0-5 met een hattrick van Paul Van Himst (Anderlecht) en verder doelpunten van Wilfried Puis (Anderlecht) en Johnny Thio (Club Brugge).

Wanneer we terugblikken op zijn interlandcarrière is Weyn fier, maar blijft hij toch ook met een wrang gevoel achter. *“Mocht ik bij Anderlecht gespeeld hebben, zou ik veel meer caps gehaald hebben”,* aldus een kritische Weyn. Tijdens zijn enige cap bestond het startelftal uit zes spelers, waaronder de volledige voorlinie, van Anderlecht. Er valt wel iets te zeggen voor de kritische noot van Weyn. Op 30 september 1964 vond op de Bosuil de 99ste ‘Derby der Lage Landen’ plaats en speelden er na rust maar liefst elf Anderlechtspelers mee bij de Rode Duivels (Club Luik-doelman Delhasse werd aan de rust vervangen omwille van een blessure door Trappeniers), nog steeds een merkwaardig en uniek feit

Foto Robert Weyn

De Belgische Militaire Ploeg betreedt het veld in Athene. ▲

in onze Belgische voetbalgeschiedenis. Selectieheer voor de nationale elf toen was dan ook later Anderlechtcoryfee Constant Vanden Stock, het verklaart al één en ander. De andere Belgische ploegen waren duidelijk 'not amused' en dreigden er dan ook mee om geen spelers meer te leveren aan de 'nationale' ploeg. Uiteindelijk zou Weyn elf selecties halen, waaronder de wedstrijd Brazilië-België in het legendarische Maracanastadion. Zijn beperkt aantal selecties valt tevens te verklaren door het feit dat in die tijd nu eenmaal niet zoveel interlands werden gespeeld als nu. Daarnaast werd er slechts één wissel toegestaan per wedstrijd (vanaf 1988 werden dat er twee, en pas vanaf 1995 drie). *"Bij alle ploegen waar ik speelde was ik steeds basisspeler en werd ik zelden of nooit vervangen, enkel bij de nationale ploeg moest ik vrede nemen met een stek op de bank"* mijmert Weyn.

SOLDAAT IN LETTERLIJKE EN FIGUURLIJKE ZIN VAN HET WOORD

"Maar ja, Robert Weyn is op dit ogenblik een soldaat-voetballer in letterlijke en figuurlijke zin van het woord", staat te lezen 'In de Metropool' uit begin de jaren '60. Ook profvoetballers hadden verplichte legerdienst en de speler van Beerschot vervulde zijn militaire dienst op de Luchtbalkazerne in de rand van Antwerpen. Bob, de zoon van een kolenhandelaar, speelde tijdens zijn legerjaren voor de enorm populaire 'militaire nationale ploeg', waarvoor later ook zoon Yves nog zou uitkomen, en mocht regelmatig deelnemen aan buitenlandse toernooien. Onder meer Paul Van Himst, Laurent Verbiest, doelman Jean Nicolay, Roger Claessen en Jean Cornelis maakten deel uit van deze ijzersterke generatie van voetballende militairen.

Foto Robert Weyn

▲ **Robert Weyn aan de slag als voetbalopleider in Mombasa.**

Weyn was een vaste waarde in het elftal en vertelt enthousiast over deze periode. Zo herinnert hij zich nog zijn selectie voor een tornooi in Athene in 1962. Pittig detail: hij zou tijdens het tornooi in het huwelijksbootje treden met zijn vrouw Anita. De Waaslander werd echter verplicht deel te nemen aan het tornooi, vervroegde het huwelijk naar 26 mei 1962, en verliet daarbovenop vroegtijdig zijn eigen huwelijksfeest om het vliegtuig te nemen richting Griekenland. Zijn vrouw bleef thuis alleen achter zonder huwelijksreis, maar het koppel kan er gelukkig nog steeds hartelijk om lachen!

Het typeert de tijden van weleer: voetballers werden nog niet gepamperd en rijkelijk (over)betaald zoals nu. Bob, in zijn eerste twee jaar bij Beerschot nog studerende aan de Handelsschool te Antwerpen, zou tijdens zijn

spelersloopbaan ook een kaderfunctie hebben bij het havenbedrijf van zijn goede vriend Armand Tyteca. In Beveren baatte bovendien zijn echtgenote tijdens zijn spelerscarrière een succesvolle PUMA-sportwinkel uit en ook daar zou hij geregeld de handen uit de mouwen steken. De sympathieke Beverenaar vertelt het alsof het de normaalste zaak van de wereld is: het verklaart wellicht mede zijn onverzettelijkheid op het veld ...

**VAN VOETBAL TOT
AFRICAN ADVENTURES**

Kopt een artikel met de familie Weyn einde jaren '80. Na twaalf jaar Beerschot beëindigde Weyn zijn spelersloopbaan in het seizoen 1972-1973 bij Eendracht Zele. Hij nam na een korte periode als trainer bij Eendracht Zele afstand van

het voetbal en ging terug fulltime in dienst bij het Antwerpse havenbedrijf van Armand Tyteca. In 1977 zou hij met zijn baas/vriend ook het gerenommeerde Jumping Antwerpen mee uit de grond stampen. Maar de lokroep van Beerschot kon het clubicoon niet weerstaan. Weyn keerde terug naar 'zijn' Kiel, eerst als stadiondirecteur, maar daarna ook als algemeen manager van de club. Hij zou tot eind 1981 actief blijven voor de club van zijn hart. Onder zijn bewind als manager won Beerschot de beker in 1979 na een 1-0 zege tegen Club Brugge. Zelf herinnert hij zich vooral nog zijn bijdrage aan de transfer van ene Juan Lozano naar Washington Diplomats (waar ook Johan Crujff destijds zijn kost verdiende), die uiteindelijk enkele maanden later zou worden doorgesluist naar het grote Real Madrid. Weyn zou daarna de voetbalwereld opnieuw de rug toekeren, mede dankzij de *"incompetentie en het eigen zinnetje van de andere bestuursleden in die periode"* aldus Bob.

De Beverenaar kiest dan ook voor het grote avontuur en vertrekt in 1985 met zijn vrouw en drie kinderen naar Mombassa, een havenstad in Kenia. Op korte tijd zou het gezin een verwaarloosd hotel met slechte reputatie uitbouwen tot een bloeiende zaak. Zowel zakenlui als toeristen vonden vlot de weg naar het New Outrigger Hotel. Maar ook in Kenia kruipt het bloed waar het niet gaan kan en komt Bob opnieuw terecht in de voetbalwereld. De voormalige topvoetballer werd door de Keniaanse voetbalploeg Mombassa Wanderers als adviseur binnengehaald (*"allemaal onbezoldigd"* geeft Weyn mee) en het team behaalde door zijn kennis en ervaring meteen de promotie naar de hoogste afdeling. Bob zou zelfs vrijblijvend adviseur worden van de Harambee Stars (de bijnaam van de nationale ploeg van Kenia). *"Ik werd opgepikt aan het hotel en een uur later had ik opeens zelf mijn plaats op de bank bij de wedstrijd van het Keniaanse elftal"*, lacht Weyn.

De kinderen van het echtpaar Weyn erfden heel wat trekjes van hun ouders. Zoon Yves groeide op in Kenia en zette daar zijn eerste stappen als voetballer in de regionale competities: *"Voetbal is in*

Kenia zeker niet de meest populaire sport, het spel is er bikkelhard en de velden liggen er erbarmelijk bij", vertelt hij ons. Yves zelf schopte het later tot een verdienstelijk speler in de Belgische lagere reeksen en werd net als zijn vader een tijd voetbalmakelaar. De familie Weyn bracht via haar connecties in de voetbalwereld dan ook verschillende Keniaanse voetballers naar België, waaronder John Machete en Robert Mambo, die beiden voor AA Gent en kleine broer Racing Gent zouden spelen. Yves' broer Bob (junior) is dan weer een succesvol zakenman in zuidoost Afrika.

De avonturier in Bob senior stond zelf nog op het punt om een voetbalacademie te starten in Zanzibar: *"De papieren waren allemaal in orde, maar een trombose gooide helaas roet in het eten"*. Het echtpaar besloot dan ook om terug te keren naar België om daar, dicht bij de familie, in optimale omstandigheden te genieten van het welverdiende pensioen. *"Jaarlijks keren we nog wel terug naar Kenia"*, voegt Anita daar aan toe *"om te ontsnappen aan de koude winters in België"*.

Zijn oude dag brengt Robert Weyn met zijn vrouw Anita door in een appartement op Linkeroever, vlakbij zijn geliefkoosde stad maar nog steeds op de oever waar het voor hem allemaal begon. Met dank aan een beeldschoon en minutieus bijgehouden archief, dat toch enige fierheid uitstraalt, blijft de herinnering aan zijn voetballoopbaan levendig. Een opvallend nuchtere en bescheiden Bob kan dan ook terugblikken op een veelzijdige, avontuurlijke en vooral succesvolle carrière.

ALSTARTRONIC

Specialisatie starters
en alternatoren
voor oldtimers

Boerenkrijglaan 16

9120 Haasdonk

0475 68 68 93

(enkel op afspraak)

lybro

Software, web design, flyers

Branderslaan 32 - Temse

www.lybro.be

**Bouwbedrijf
De Nocker & Zn.**

Verkoop Ford & Mazda
Bandencentrale | carrosserie | accessoires
www.waaslandautomotive.be

**Bouwbedrijf
De Nocker & Zn.**

Dijkstraat 95
9120 Beveren

**HORTA
BEVEREN**

Devlieghere

Pareinpark 7
9120 Beveren

Tel: 03/775 83 30

Fax: 03/775 50 96

beveren@horta.org

www.horta.org

Openingsuren:

ma - vr: 09u00-18u30

za: 09u00-18u00

zo: Gesloten

Waasland Auto Noord

ONDERHOUD - HERSTELLING - DEPANNAGE

Zandstraat 60 9170 - Sint-Pauwels

03 778 79 08

0495 65 60 48

ROBIN BECK

KILIMANI DREAMS

VOETBAL IN ZANZIBAR

Foto Michiel Hoorens

KILIMANI DREAMS

“Strand, zee en lucht, samen verpakt in een zachte en sensuele rust. Een saffierblauwe zee, eindeloos met haar blauwe golven reikend tot aan de horizon, onder een felle zonneschijn die elk object een gouden glans geeft. De parelwitte minaretten van de moskeeën en paleizen in Stone Town bereiken ons vanop afstand. Zanzibar is een Oosters sprookje dat tot leven komt” en “De stank die ons vanop ruim twee mijl van land bereikt, is verschrikkelijk en toont de vuiligheid van het eiland aan. Stone Town is een stad gevuld met duizenden slaven op de rand van de verhongering, een plaats waar cholera, malaria en geslachtsziekten nog meer floreren dan de handel in ivoor.”

Het zijn uitspraken van twee Britse expeditie-eizigers die dateren uit de 19de eeuw, maar tot op de dag van vandaag hun waarde en waarheid hebben: Zanzibar is een eiland van enorme tegenstellingen. De prachtige natuurlijke schoonheid van de archipel met haar eindeloze witte stranden aan de Indische Oceaan is nog steeds adembenemend, de oude hoofdstad met haar Arabische invloeden en smalle straten werd intussen zelfs verheven tot werelderfgoed en nodigt uit tot eindeloos kuieren in een walm van de specerijen waarvoor het eiland zo bekend staat.

De andere kant is minder fraai. Slavernij en kolonialisme werden dan wel afgeschaft, maar laten nog steeds diepe sporen na. Vrouwen zijn derderangsburgers, homo's worden er opgejaagd, corruptie tiert er welig. Wie van de luchthaven moet afzakken naar de exorbitante resorts aan de andere kant van het eiland moet dat doen via erbarmelijke wegen die de armoedige gebieden van het land doorkruisen. Zanzibar, ondanks zijn exotische naam en reputatie, is en blijft in de eerste plaats een Afrikaans ontwikkelingsland, dat met vallen en opstaan werkt aan een betere toekomst.

Catenaccio trok in november een week naar het mysterieuze territorium in de Indische Oceaan, op zoek naar de voetbalziel van de eilandbewoners. Het vertrok met een koffer vol voetbalmateriaal en kwam terug met één vol Afrikaanse levenswijsheid, dankbaarheid, verbazing en vooral: nog meer liefde voor het spelletje. Zanzibar is onontgonnen voetbalterrein: *“Wij hebben tien Samatta's lopen, maar niemand komt ze halen!”*

Foto Michiel Hoorens

▲ Een beeld van een voetbalwedstrijd in het centrum van Zanzibar City.

HAKUNA MATATA

De voetbalwereld in Zanzibar ontdekken is vanop afstand geen sinecure. Websites die uit roulatie zijn gehaald of al jaren niet meer worden geüpdatet, e-mails die niet worden beantwoord, zelfs een programma van de aankomende competitiewedstrijden in nota bene de hoogste divisie van het eiland blijkt niet voorhanden te zijn. Als we bij de wereldvoetbalbond CONIFA te rade gaan om contactgegevens van de plaatselijke voetbalbond te vragen, kaatst die de bal gewoon terug: *“Laat ons iets weten als je ze kan bereiken, want ook wij zitten met enkele belangrijke vragen.”*

Het doet het slechtste vermoeden voor onze voetbalontdekkingsreis naar onbekend en onbemind terrein. Maar onze partner in Zanzibar, tweedeklasser

Kilimani City FC, is een geval apart. De club werkt sinds enkele jaren samen met Sandlanders Football, een organisatie die clubs in Afrika, groot en klein, tracht te ondersteunen op het gebied van duurzaamheid en accommodatie. Een groot deel van de medewerkers van Sandlanders is gevestigd in Londen en stelt ons gerust: *“Hakuna matata, alles komt wel op zijn plooï.”*

En zo geschiedde: wanneer we gepakt en gezakt landen op de primitieve luchthaven van de archipel, staat Khamis Shaali Chum, de innemende voorzitter van Kilimani en leraar van beroep, ons samen met een collega-bestuurslid op te wachten. De ontvangst is hartelijk, de taalbarrière navenant, maar op het einde van de dag spreekt iedereen de taal van voetbal.

KONING KANDANDA

Voetbal op Zanzibar heeft een lange traditie op Zanzibar die teruggaat tot de 19de eeuw. Het waren niet toevallig de Britten die de volkssport op het eiland introduceerden, toen werkmannen van de Eastern Telegraph Company (intussen opgeslorpt door Vodafone) telefoonkabels die het Britse protectoraatgebied moesten verbinden met Londen, kwamen aanleggen. Binnen de kortste keren was de plaatselijke bevolking weg van het spelletje, dat eigenlijk niet meer nodig heeft dan een object om op te trappen en twee vakken om doelpunten te scoren.

Vandaag de dag is er eigenlijk weinig veranderd. Zanzibar ademt voetbal en gebruikt nog al te vaak primitief materiaal dat niet veel verder is geëvolueerd ten opzichte van de begindagen. Als we een middagwandeling maken langs de buitenwijken van de hoofdstad, wordt onze aandacht getrokken door een lokale voetbalmatch tussen twee jeugd ploegen. Het veld ligt er zo schabouwelijk bij dat de bal soms letterlijk verdwijnt in het veel te hoge gras aan de zijkanten van het terrein, dat zich verder kenmerkt door zand, kraters en vooral geen lijnen. Maar één ding is zeker: de Zanzibarees is een sterke mens. Terwijl we bijna flauwvallen in de broeierige middaghitte, geven de atletische tieners op het veld schijnbaar hun leven voor een zege die de geschiedenisboeken niet zal halen.

Maar ook de rest van het straatbeeld wordt getekend door de sport. Een beduidend hoog aantal locals loopt er rond in voetbalshirts: sommigen zelfs van de eilandnatie zelf, maar de meesten in het alomtegenwoordige rood van Manchester United dat hier blijkbaar een container Vodafoneshirts heeft verloren. Zelfs wie een taxi wil nemen moet kleur bekennen: de sticker van ManU op de achterruit, de Belgen van Old Trafford als gespreksonderwerp nummer één. Wanneer Lukaku en co spelen weet iedereen, maar de lokale competitie volgen dat blijkt een ander paar mouwen. Dat is niet alleen spijtig, maar ook niet in lijn met de historisch hechte band die de inheemse Afrikanen hebben met de sport.

IDENTITEIT

Zanzibar was in de 19de eeuw was een verschrikkelijke plek. Als toegangs- en uitgangspoort van het moedercontinent werd het eiland eeuwenlang gebruikt als epicentrum van de slavenhandel. Meer zelfs, als eigendom van de sultan van Oman werd de plaatselijke bevolking zo slecht behandeld dat zelfs de Britten het niet langer konden aanzien en zich uiteindelijk schaarden achter de afschaffing van de slavernij. Na de slavernij kwam het kolonialisme, wat in se niet veel verschilt van elkaar. Arabische en Aziatische grootgrondbezitters bleven hun 'vrije' slaven behandelen als honden, terwijl de Britten zich de rol toe-eigenden van grote Westerse wijsgeer en vakkundig de oogjes dichtknepen. Beiden zouden uiteindelijk met (of zonder) de kop tegen de muur smakken en daar zou voetbal een belangrijke rol in spelen.

Aan het begin van de vorige eeuw schoten de lokale voetbalclubs in Zanzibar immers als paddenstoelen uit de grond. Aan de ene kant de ploegen die vanuit bedrijven ontstonden met meestal flink wat blanken tussen de lijnen, maar aan de andere kant ook clubs uit de lokale gemeenschap, waarin alleen de inheemse Afrikaanse bevolking vertegenwoordigd werd. Wijken kregen plots een besef van hun eigen identiteit: voetbal bracht fierheid in het hart van de Zanzibarees. Op het veld was immers iedereen gelijk en meestal waren de sterke, vinnige en vaardige Afrikanen simpelweg beter dan de Europese of Arabische overheersers.

Het interbellum bracht duizenden mensen op de been. Zij identificeerden zich met de vele lokale teams die zich konden meten met elkaar, maar vooral met de bazen en slavendrijvers van weleer. Het succes van deze ploegen baarde de kolonisator echter zorgen. Toen in 1926 de voetbalbond werd opgericht, als één van de eerste in Afrika, had dat slechts één reden voor de Britten en Omani: de touwtjes terug in handen nemen. De ongelijkheid was frappant: geen zwarte bondsleden en enkel blanke scheidsrechters, want blijkbaar kenden enkel zij de correcte regels van het spel.

Foto Michiel Hoorens

▲ De ballen zijn per fiets geleverd: Kilimani City kan de trainingen aanvatten.

Verschillende historici zijn het erover eens dat het systematisch buitenspel zetten van de lokale community-based teams, de totale willekeur van de blanke scheidsrechters in het nadeel van de lokale teams en een uiteindelijk verbod op 'zuiver zwarte ploegen' hebben geleid tot de eerste protestbewegingen, waaruit in 1964 de revolutie voortvloeide. Voetbal maar een spelletje zegt u? Op 12 januari 1964 revolteerde de plaatselijke bevolking tegen een door de sultan geïnstalleerde regering: duizenden leden van de Arabische en Aziatisch bourgeoisie werden gefolterd, verkracht, verminkt, onthoofd of verjaagd: vaak in combinatie en niet altijd in de volgorde zoals hier beschreven.

ALLEMAAL AMAAN

Khamis nodigt ons uit voor een topwedstrijd in de hoogste klasse van Zanzibar. Malindi, één van de meest succesvolle teams van het eiland en verre erfgenaam van de club die aan de wieg stond van de revolutie, neemt het op tegen de J-Boys. Op weg naar één van de buitenwijken van de stad, vertelt de voorzitter ons over de problemen die overheersen in de voetbalcultuur van het eiland. En dat zijn er wel wat. Corruptie bijvoorbeeld, al klinkt dat voor ons als Belgen niet spectaculair. Ongelijkheid ook, want terwijl arme teams als Kilimani om de haverklap jonge talenten vinden, komen de door de regering gesteunde clubs deze spelers gewoon weggapen. Veel geld moeten ze niet op tafel leggen om een youngster te overtuigen, want *"al onze spelers spelen gratis en voor*

niks.” Het grootste probleem is echter accommodatie en dat mag ook Kilimani aan den lijve ondervinden. “Momenteel liggen we even stil in competitie. Er is gebrek aan ruimte om onze matches te spelen en dat heeft geleid tot discussie onder de verschillende clubs. Hopelijk kunnen we snel terug het veld op.”

Bijna anderhalf miljoen inwoners telt het voetbalgekke eiland Zanzibar, maar slechts één stadion die naam waardig. Het Amaan Stadion is best wel een imposant bouwwerk en biedt plaats aan 15.000 toeschouwers. De bouw van de arena in 1970 betekende de start van de Chinese stadiondiplomatie op het Afrikaanse continent: in volle Koude Oorlog trachtte China zijn communistisch gedachtegoed op alle mogelijke manieren te verspreiden in de rest van de wereld. Tientallen nationale stadions in Afrika werden dan ook gefinancierd door de Chinese regering en nog eens honderden andere werden tegen goedkope tarieven gebouwd door Chinese bouwbedrijven. De return? In vele gevallen natuurlijke grondstoffen voor een habbekrats, maar even vaak, zoals hier in Zanzibar, gewoon onvoorwaardelijke steun voor het Marxistische regime. Opvallend, de Koude Oorlog mag dan wel officieel afgelopen zijn, maar de Chinese bouwwoede is allesbehalve geluwd: volgend jaar wordt het Mao Zedong Stadion, een multifunctioneel bouwwerk in het hart van de hoofdstad, opnieuw geopend na een jarenlange en kostelijke renovatie. Het kan een welgekomen toevoeging betekenen voor het Zanzibarese voetballandschap.

Voor 1000 Tanzaniaanse Shilling, een kleine 40 eurocent, mogen we het stadion betreden voor de topmatch van de week. Een kleine 1000 supporters zijn vandaag afgezakt naar het Amaan Stadion voor een wedstrijd die om 16u in de broeierige hitte wordt afgewerkt. Wanneer Khamis ons naar de eretribune leidt, kunnen we uit het geroezemoes en gelach om ons heen opmaken dat slechts weinig toeristen de weg naar het stadion vinden bij hun snoepreisje naar Zanzibar. Ze hebben eigenlijk ongelijk, want we worden hartelijk ontvangen en de schaduwrijke

tribune geeft de broodnodige afkoeling in de warme temperaturen. Tactisch is het niet veel soeps op het speelveld, maar talent is er wel degelijk aanwezig bij deze spelers. Ongeslepen diamanten, die gratis en voor niks het beste van zichzelf geven, in de hoop om ooit opgepikt te worden, in de eerste plaats door clubs van het vasteland van Tanzania. *“Gelukkig hebben we sinds enkele jaren een kunstgrasveld,”* lacht Khamis. *“Tot 2010 speelden hier elke dag clubs op een natuurlijk terrein. Van gras was al lang geen sprake meer.”*

I WANT TO BREAK FREE

Zo luidt één van de grootste hits van de meest succesvolle zoon die het eiland Zanzibar ooit heeft voortgebracht, Farrokh Bulsara alias Freddie Mercury. Alleen spijtig dat de Zanzibarezen hun goudhaantje blijven uitspuwen. Eerst in 1964 bij het verjagen van de Aziatische middenklasse tijdens de revolutie en daarna postuum anno 2018 bij de duivelse klopjacht op mensen met een homoseksuele geaardheid, die enkele maanden geleden onder druk van de Tanzaniaanse regering werd ingezet en intussen leidde tot wereldwijd protest.

Na enige aarzeling en wat gelobby door onze vrienden bij Kilimani slagen we er een dag na onze introductie zowaar in om een gesprek te hebben met de waarnemende voorzitter van de Zanzibarese voetbalbond. In afwachting van het interview worden we gestald in een avondse judozaal, waar een drukbezocht congres aan de gang is. De organisator blijkt niemand minder dan 27-voudig Tanzaniaans landskampioen Yanga (Young Africans S.C) te zijn. De club haalt al heel de week de voorpagina's van de nationale pers na een lange interne machtsstrijd binnen het bestuur en het opstappen van maar liefst negen bestuursleden. De ploeg uit miljoenenstad Dar es Salaam ontvluchtte de chaos en drukte van het vasteland, pakte de overzet naar Stone Town en vond hier blijkbaar de oplossing voor alle problemen.

Dat Zanzibar gastheer speelt voor de meest geroemde club van het vasteland

KILIMANI CITY FC

---

is geen toeval. Om te beginnen heeft de club een historische supportersschare op het eiland en is zelfs de echtgenote van de Zanzibarese president aan tafel geschoven. Daarnaast kadert het bezoek ook in het charmeoffensief dat de vernieuwde voetbalbond is gestart tegenover het vasteland van Tanzania en haar voetbalwereld. *“We vallen overal uit de boot,”* zucht de voorzitter, die na een periode vol financiële schandalen en internationale blunders terug schoon schip tracht te maken. *“Onze nieuwe statuten en structuur worden in januari voorgesteld en uitgevoerd. Tot dan voeren we een tijdelijk crisismanagement.”* En die nieuwe structuur wil progressief te werk gaan: *“We willen meer inzetten op beach soccer en ook werken aan de toekomst van het vrouwenvoetbal in ons land,”* zegt de voorzitter passioneel. Het taboe van vrouwenvoetbal in deze streng Islamitische staat werd een decennium geleden gebroken nadat de internationaal bekroonde documentaire Zanzibar Soccer Queens het verhaal van de Woman Fighters aan de wereld toonden, een verhaal van een groep jonge atletes die het aandurfde een voetbalploeg op te richten, tegen alle vooroordelen, verboden en stigma's in.

Zanzibar bevindt zich niet alleen op sportgebied in een lastig parket. Sinds de samensmelting van Tanganyika en Zanzibar tot Tanzania in 1964 is er nooit sprake geweest van een perfecte harmonie tussen beide delen. Vooral het vasteland stond en staat niet te wachten op Zanzibar, dat historisch gezien meer armoede en werkloosheid kent en wiens chaotische politieke establishment in het verleden heeft gezorgd voor vervalste verkiezingen en corruptie in alle geledingen van de samenleving. De verregaande soevereiniteit van het eiland is dan ook meer een uiting van *“trek uw plan”* dan van *“we vertrouwen op uw kunde”*.

Tot in 2003 was er op voetbalgebied nog wel sprake van samenwerking. Jaarlijks streden de beste drie ploegen van beide delen voor de Tanzania Union League. De uitslag van deze competitie besliste nadien wie mocht strijden in

de Afrikaanse Champions League of in de regionale CECAFA Cup. Maar in Zanzibar waren ze niet langer tevreden met de povere investeringen die werden gedaan op het eiland, terwijl men op het vasteland wel veelvuldig progressie maakte op het gebied van accommodatie en opleiding. Zanzibar besloot zichzelf los te breken en onafhankelijk te verklaren op voetbalgebied. *“Zowel de Afrikaanse voetbalbond CAF als de FIFA geven jaarlijks miljoenen uit aan ontwikkelingsprojecten in het voetbal. Het zijn deze projecten die Zanzibar nodig heeft, zodat het zich verder kan ontwikkelen en op een eerlijke manier kan concurreren met de rest van de wereld”*.

Operatie Free Zanzibar werd uiteindelijk een calvarietocht van jewelste en na 15 jaar staat de voetbalbond simpelweg terug waar hij begon: niet meer dan een geaffilieerd lid van de Afrikaanse voetbalbond, hopen op steun van het vasteland. Vier maanden, zolang heeft Zanzibar mogen proeven van de zoete vrucht der onafhankelijkheid, nadat op de jaarlijkse algemene vergadering van de CAF in Addis Abeba het eiland als 55ste volwaardig lid werd opgenomen en zich voortaan dus zou kunnen meten met de Nigeria's en Kameroen's van deze wereld. Zelfs mama Tanzania wou van haar zorgenkindje af en streed lustig mee voor een positieve afloop. De euforie ging echter snel weer liggen toen de FIFA zich kwam bemoeien met de zaak. Op 21 juli 2017 werd Zanzibar geschrapt als volwaardig lid, omdat *“de CAF geen twee ploegen uit één natie mag accepteren”*. Schijnbaar was de FIFA het bestaan van Engeland, Wales, Schotland en Noord-Ierland tijdelijk vergeten.

De hele kwestie is andermaal een gemiste kans, niet alleen voor het eiland zelf maar volgens de federatie ook voor het voetbal in het algemeen: *“Zanzibar ademt voetbal en het potentieel van onze spelers is bijzonder groot. Hier lopen tien Mbwana Samatta's rond, maar geen enkele Europese scout of opleider denkt ooit aan Zanzibar. We hopen dat jullie mee ons woord kunnen verspreiden ...”* Om zijn stelling kracht bij te zetten wijst de man naar een certificaat aan de muur ter ere van de zilveren medaille die Zanzibar vorig jaar haalde op

de CECAFA Cup, het kampioenschap voor Oost- en Midden-Afrikaanse landen dat te boek staat als het oudste toernooi van het continent. *“Zonder steun en zonder middelen slaagden we erin de finale te halen waar we pas na strafschoppen de duimen moesten leggen tegen Kenia. Stel je voor dat we wel de nodige steun kregen”.*

HET VEHIKEL VOETBAL

Uit de woorden van de voetbalbond in transitie kunnen we opmaken dat het de bobo's menens is. Helaas bleken de daden van diezelfde bond in de afgelopen jaren heel wat minder fraai en werd de instantie gegijzeld door stevige corruptie in alle geledingen. Een heel ander verhaal vinden we terug bij Kilimani City FC, dat voetbal effectief tracht te gebruiken voor een betere wereld.

Wanneer we de appartementsblokken in het centrum van Kilimani bezoeken, worden we ontvangen door verschillende leden van de gemeenschap die bijzonder opgetogen zijn met onze komst. *“Voetbal is slechts één van onze vele projecten om van Kilimani, maar ook Zanzibar in het algemeen, een betere plaats te maken. De achterstandswijk wordt geteisterd door armoede, werkloosheid, criminaliteit, drugsgebruik en HIV. Met onze projecten proberen we de jongeren van de straat te halen, zodat de toekomstige generaties anders kunnen omgaan met hun gemeenschap en leefomstandigheden.”* Voetbal is daarbij een middel en geen doel op zich, een vehikel zeg maar om naar dat veel hoger doel van een beter Zanzibar te geraken.

De activiteiten die Kilimani organiseert lijken wel eindeloos en zijn bovendien erg gevarieerd. Op het gebied van milieu veegt men de straten en kweekt men op duurzame manier zeekomkommers op duurzame manier. Op het gebied van veiligheid biedt men 's nachts bewakingsdiensten aan lokale handelaars. Sinds kort biedt de club zelfs toeristische activiteiten aan. Ook vrouwen, nog steeds gigantisch gediscrimineerd in dit zeer conservatieve en ook strikt gelovige land, worden volop betrokken. Door hun vaak lage opleiding krijgen die vrouwen

weinig kansen op de arbeidsmarkt, maar daar trachten Khamis en de zijnen op te anticiperen door het aanbieden van lessen in lokale dans voor evenementen. *“We zijn zelfs bezig met het opstarten van een kindercrèche”*, vertelt hij fier aan de hand van een uitgebreid organigram. Wanneer we vragen om een foto te maken met onze shirts, moeten de Afrikaanse koninginnen die op straat kleding aanbieden toch in ijltempo plaats maken voor koning voetbal. Een nieuwe outfit krijgen is overal een leuke gebeurtenis en dat geldt uiteraard des te meer in minderbedeelde streken als Zanzibar. De ogen van de voorzitter fonkelen, missie geslaagd. Al is deze samenwerking ook niet meer dan een druppel op een hete plaat. Khamis droomt ervan om ooit een eigen accommodatie te hebben, waar alle jeugdteams die Kilimani rijk is zich ten volle kunnen ontplooiën. Dat zal alvast geen nabije toekomstmuziek zijn, al kan de ingebruikname van het vernieuwde Maostadion wel voor iets meer ademruimte zorgen.

ZONNESCHIJN

Maandagmiddag, half vijf. Khamis pikt ons op aan het hotel om de nieuwe outfits te overhandigen aan de spelers, die vandaag de eerste van hun wekelijkse vijf trainingen afwerken. Na een korte rit bevinden we ons aan de rand van de stad, waar een gigantisch groot grasplein dienstdoet als trainingsveld voor werkelijk alle clubs van het eiland. Honderden spelers, allemaal uniform in de kledij van hun respectievelijke ploegen, beoefenen er hun favoriete sport op een niet al te bespeelbaar veld. Een ongezien schouwspel, dat de voetbalgeekheid van dit eiland perfect weergeeft.

Een houten zitbank langs de kant van de weg fungeert als kleedkamer. Met mondjesmaat arriveren de spelers van Kilimani: ze zijn te voet gekomen of verplaatsen zich vaak met twee of meer op een fiets. Zo scherp als een mes staan ze, de tweedeklassers van Kilimani die de ambitie hebben om zich na de degradatie van vorig seizoen terug te knokken naar de hoogste klasse. Enkel de twee doelmannen dragen wat extra kilo's mee.

Foto Michiel Hoorens

De Afrikaanse koninginnen moeten even plaats maken voor koning Voetbal. ▲

Een goede Afrikaanse doelman is eerder uitzondering dan regel zegt men wel eens clichématig in Europa ...

Nadat we in het Swahili worden voor-gesteld door Khamis kan de modeshow beginnen en worden de sociale mediakanalen van de spelers gebombardeerd met foto's in de gloednieuwe lichtblauwe plunjes. Na een halfuur vol selfieplezier is het tijd om te trainen vindt de coach, die zelf te laat op het appel is verschenen en zich hiervoor bij ons uitgebreid excuseert. Na een korte opwarming start de meest chaotische wedstrijd die we ooit hebben mogen aanschouwen: zonder hesjes ter onderscheiding, met één doel gemaakt uit twee kegels en een ander met een deklat die in twee gespleten is, maar met de inzet die deze sport verdient, wordt gevoetbald tot de duisternis en

de bijhorende muggenplag arriveert. Wee de salonvoetballer die me ooit nog zijn beklag doet over te koude douches, putten in het veld of stinkende fluohesjes.

Van alle spelers die Kilimani rijk is, valt één jongeman extra op. Wanneer we de voorzitter vragen wie over bovengemiddelde talenten beschikt wijst hij een kleine vinnige jongeman aan. 17 jaar oud is de jonge snaak pas, maar hij blijkt inderdaad over een begenadigde techniek en staalhard schot te beschikken. Zijn betoverende en dankbare glimlach die een ganse training niet lijkt te verdwijnen, weerspiegelt bovendien perfect wat voetbal betekent voor de mensen van Zanzibar: een straalte zonneshijn in een voor de rest vaak sombere tot miserabele leefwereld.

KILIMANI
CITY

KILIMANI CITY FC

Foto Michiel Hoorens

KILIMANI 5 CITY

OMIZO

Kafee
DE MOPS

**Gaverlandstraat 131-133
9120 Melsele**

tel: +32 3 755 59 57

fax: +32 3 755 59 58

www.demops.be

info@demops.be

Alle dagen open vanaf 09u30

EUROTHERM

VAN GEYSTELEN NV

Van Geystelen produceert ramen
en deuren van de hoogste
Belgische kwaliteit, zowel
voor particulieren als
voor bedrijven.

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

Openingsuren

Maandag tot vrijdag van 10u00 tot 18u00

Zaterdag op afspraak

Zondag en feestdagen gesloten

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht aan al wat het bedreigt.

 twitter.com/Catenaccio_mag
 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)
 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw Eskabee 1935

CATENACCIO 1 | DECEMBER 2018